C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 28-VÁLEČNICE Z LESBANU.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 28-VÁLEČNI
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jean-Pierre Garen

Mark Stone 28

Válečnice z Lesbanu

ÚVOD

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planetu, už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislými a žebrali o techniku, kterou nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které byly umístěny do přírodní rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

Proto vznik zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Jestliže planety byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě se případ svěřoval Službě pro dohled na d primitivními planetami, která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců. Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, vysílaly se přímo

na místo posádky složené z agenta činné služby a z androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce. Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1

Kapitán Mark Stone vešel do obrovské budovy Služby pro dohled nad primitivními planetami. Byl to statný třicátník s výraznými rysy a hustými hnědými vlasy.

Vsunul identikartu do kontrolního robota a vyjel výtahem do posledního patra, kde se nacházela kancelář velitele SDPP generála Khova.

Usmála se na něj sekretářka Peggy, asi padesátiletá stará panna, vysušená, se špičatým nosem a koňskými zuby. Nebylo s ní lehké pořízení, ale pro Marka měla slabost od té doby, kdy generálovi zachránil život.

"Dobrý den, Peggy," zazubil se na ni. "Račte si povšimnout, jak jsem dneska přesný. Nicméně bych rád podotkl, že mi zbývá vybrat si ještě deset dní dovolené."

"To vysvětlíte generálovi, ale obávám se, že dovolenou můžete pustit z hlavy. Khov vás nutně potřebuje. Podle toho, jakou má náladu, bych řekla, že váš nový úkol nebude žádný výlet. Dávejte na sebe pozor. Nezapomeňte, že jste mi slíbil skleničku v tom nejluxusnějším baru." Takhle spolu žertovali věčně. "No nic," vzdychla si. "Jděte dál. Už vás čeká."

Atmosféra v generálově kanceláři se dala krájet. Khov byl téměř dvoumetrový obr o hmotnosti skoro půldruhého metráku. Oválná tvář a zešikmené oči svědčily o dávných mongolských předcích. Vyholená lebka se mu leskla, jak na ni dopadalo slunce pronikající zasklenou stěnou, za níž se naskýtal impozantní pohled na rozlehlou newyorskou aglomeraci.

Khov hryzal ohromný doutník, což jen potvrdilo Markovy obavy. Generál totiž kouřil pouze ve stavu nejvyššího rozčilení. Proti němu si hověl v křesle velitel všemocné Vesmírné policie, admirál Neuman. Byl to vysoký, štíhlý muž přísných rysů a šedivějících vlasů. S Vesmírnou policií Mark už několikrát spolupracoval a vždycky mu přitom šlo o život.

"Posaďte se, chlapče," zavrčel generál. Na okamžik se zadíval na doutník a pokračoval: "Potřebujeme dobrovolníka na jednu misi a chceme, abyste to byl vy."

"Takže mám po problému, kde bych měl strávit zbytek dovolené," poznamenal Mark. "Kam mě chcete poslat?"

Na Khova navázal Neuman. "Loď Dálkového průzkumu objevila před měsícem v soustavě DK.79.76.39 planetu pozemského typu. Zběžný průzkum ukázal několik energetických zdrojů a rádiové vlny. Velitel chtěl uvědomit Ministerstvo galaktických vztahů, ale už se k tomu nedostal. Vystartovaly na něj tři stroje a musel s nimi komunikovat."

Khov se uchechtl a vystřídal Neumana. "A teď poslouchejte ten fór! Měly výhradně ženskou posádku. Když dozvěděly, že existují i jiné vyvinuté civilizace, nejdřív jet o poněkud překvapilo. Ale když jim náš velitel navrhl, že přistane, aby mohli pokračovat v debatě, narazil na odmítnutí. Královna Lesbanu, jak se ta jejich planeta jmenuje, chce jednat jenom s osobou, která je na její úrovni, a ne s nějaký podřízeným samcem. Prezident Pozemské unie se tedy po dohodě ministrem galaktických vztahů rozhodl, že tam pošle velvyslankyni. A v tom spočívá váš úkol. Vezmete ji na palubu Neptun II a budete jí dělat tajemníka."

"A proč já? Jsem jenom odborník na středověké civilizace. Pilotek je přece dost a hodily by se spíš."

"Nejde jen o řízení lodi," podotkl Neuman. "Náš odposlech neměl právě nejlepší dojem. O upřímnosti těch amazonek lze pochybovat a nejsme si jisti, zda opravdu chtějí jednat. Takže s velvyslankyní tam musí letět někdo, kdo by jí dělal ochránce."

"Obávám se, že v tom nebudu moc úspěšný, pane admirále," zabručel Mark. "Už při misi na Venusii jste poznamenal, že na tajného agenta nejsem dost diskrétní. Policie potřebuje na podobné akce zkušenější lidi."

"Naše počítače a počítače SDPP," pousmál se admirál, " na tom dělaly celý den a nakonec uvedly vaše jméno."

"V tom případě mají něco s programem."

"Bohužel ne," vzdychl si Khov. "Nahrávky oné konverzace nám daly jen omezený slovník. Budeme proto potřebovat univerzálního tlumočníka. A toho má váš android Ray."

"Ray není jediný."
"To ne, ale komunikuje s vámi telepaticky a umožní vám okamžitý překlad. Navíc jste jediný agent, který dokáže přijímat telepatické zprávy na větší vzdálenosti. Také jste nadaný na domorodé jazyky. A v neposlední řadě vy a váš android jste velice schopná dvojka."
Z Khovova ironického pohledu Mark poznal, že generál ví všechno o zvláštních vztazích, které se při různých operacích vyvinuly mezi ním a androidem. Inženýři sice tvrdili, že něco takového je zhola nemožné a že androidi jednají pouze podle programu, Khov nicméně věděl, že tomu tak není, a že jakmile se Mark dostane do nebezpečí, dokáže Ray jednat velice samostatně.
"Nebudu před vámi nic skrývat," pokračoval Neuman. "Mnohem radši bych vyslal někoho od nás. Jenže nemám jediného telepata a nikdo z nich se nevyzná v životě na cizích planetách. Vy jste prokázal značnou přizpůsobivost a dokážete rychle navazovat přátelství."
Mark se zasmál. "Radši to už beru, jinak přijdete ještě na další důvody. Kdy mám odletět?"
"Zítra v devět buďte s Rayem na Neptunu," odvětil Neuman. "Nastoupí k vám velvyslankyně slečna Amanda Lindtová. Start je naplánován o půl hodiny později."
"Doufám, že je aspoň hezká," vzdychl si Mark.
Neuman vážně pokýval hlavou. "Je. Příroda na ní skutečně nešetřila, ale má zatraceně obtížnou povahu. Nebýt styků jejího otce, což je velice bohatý a vlivný senátor, nikdy by nemohla dělat kariéru na Ministerstvu galaktických vztahu. Neříkám, že není inteligentní a že se neumí chovat. Prezident a počítače usoudili, že její přirozená autorita bude v jednání s těmi bojovnými ženskými nepopiratelnou výhodou."
"A byl bych rád," dodal generál, "aby to mezi vámi klapalo. Na této misi spadáte pod její velení a nezapomeňte, že pověst Služby a bohužel i výše jejího rozpočtu závisejí značnou měrou na vašem chování. Bude to klidná akce, bez nějakého šermování. Využijte toho a relaxujte.
2
Mark vkročil do pilotní kabiny, v níž Ray ještě naposledy ověřoval přístroje. Android jako by byl stvořen k obrazu svého pána. Vysoký, ramenatý a opálený. Pouze dobrému pozorovateli by neušla nehybnost jeho rysů. Jinak byl od člověka prakticky k nerozeznání.
"Dobrý den, Marku," řekl tiše Ray. "Jsem rád, že letím s tebou, i když se mi tahle akce zdá tak trošku divná."
"Všechno v pořádku?" zeptal se Mark.
"Jak jsi chtěl, připravil jsem pro naši pasažérku velkou kabinu. Admirál ti sem poslal nějaký vzkaz."
Mark převzal umělohmotnou obálku, na níž stálo: Kapitán Stone. Otevřít jen v případě krajního nebezpečí, a zmateně si ji strčil do kapsy. Vtom se ozval Ray: "Naše pasažérka přijíždí. Dokonce služebním vozem."
Skutečně. U schůdků Neptunu přistál trans, taková plastiková kopule na antigravitační pohon, a z něj vystoupila mladá žena. Byla štíhlá, pružná a světlovlasá a ani skafandr nedokázal zakrýt půvaby jejího těla. Obličej měla sice příjemný, ale oči studené jako led. Za ní šla půvabná dívka, rovněž světlovlasá a vysoká, a nesla dvě velká zavazadla.
Mark čekal na schůdcích a na okamžik zaváhal. Když se velvyslankyně neměla k tomu, aby mu podala ruku, zasalutoval a zavedl ji do salonu vedle pilotní kabiny.
Plavovláska se rozhlédla, nepřátelsky si Marka změřila a břitkým a suchým hlasem řekla: "Tohle je Laura, moje osobní androidka."
"Vítejte na palubě, Lauro," usmál se Mark.
"Děkuji, kapitáne," odpověděla androidka a naznačila úklonu.
Amanda učinila zdvořilůstkám konec a ukázala prstem na Raye. "Předpokládám, že tohle je ten android, kterého nám přidělila vaše Služba."
"Ovšem," odvětil Mark a měl co dělat, aby zachoval klid.
"Dezaktivujte ho."
Kapitán váhal a slečna Lindtová mrazivým hlasem pokračovala: "Nerada bych svůj rozkaz opakovala, kapitáne."
Mark tedy zaťal zuby, zajel rukou pod androidův skafandr a otevřel dvířka na levém prsu. Stiskl páčku a

Ray znehybněl. Amanda mu otevřela otvor na zádech, něco tam provedla a potom spokojeně prohlásila: "Vím, že vám implantovali do ucha mikropřijímač a do hrtanu mikrovysílač, abyste s ním mohl komunikovat. Mně taky. Nastavila jsem Rayovu frekvenci na svou, takže všechno teď půjde přese mě. Chci vědět, co moji podřízení dělají."
Mark na to nic neřekl, opět Raye zapnul a android se odebral do pilotní kabiny.
"A teď mi ukažte moji kabinu."
Mark se provokativně podíval na hodinky a toporně zasalutoval.
"První dveře vlevo. Musím do pilotní kabiny, protože za čtyři minuty startujeme. Doporučuju vám, abyste si lehla, dokud nepřejdeme do subprostoru. Můžu jít?"
O něco později zapadl do křesla vedle Raye a vzdychl si.
"Jak milé", poznamenal android telepaticky. "Doufejme, že se časem umoudří!"
"Pochybuju."
"S tou vysílačkou si nedělej starosti. Stejně ji prakticky nepoužíváme od té doby, co ses setkal s tou inteligentní rostlinou. Máš silnější telepatické vyzařování než jakákoli rádiová vlna."
Na obrazovce se ukázal operátor z kontrolní věže. "Neptun II, start za minutu."
"Jsme připraveni a čekáme na povel ke startu," odpověděl Mark.

Svěží a odpočatý Mark vešel do salonu. Neptun II už dva dny letěl subprostorem a rychle se blížil k cílové planetě.
Slečna Lindtová si hověla v relaxačním křesle a listovala v kupě papírů.
"Měl byste být pod psychoinduktorem a učit se lesbansky," odpověděla Markovi místo pozdravu.
"Už se dávno stalo. Máme tak málo dat, že to netrvalo dlouho."
"Ale já na to potřebovala celý den," opáčila.
Mark to radši nekomentoval. Nebude jí přece vykládat, že jeho mozek absorbuje data z induktoru desetkrát rychleji než její. "Řekněme, že mám už jistý cvik v mimozemských jazycích."
Amanda se opět zahloubala do listin a Mark přešel do pilotní kabiny.
"Nic zvláštního?"
"Všechno v pořádku. Vidím, že jsi odpočíval."
"A co jiného jsem mohl dělat? Naše cestující není zrovna na přátelský pokec. Co ta její androidka?"
"Je to starší model. Už se nedělají patnáct let. Nemá žádnou zbraň. Ale je s ní řeč. Popovídal jsem si. Slouží Amandě už od jejího narození a je jí velice oddaná."
Mark se na Raye překvapeně podíval. "Takže náš vztah není ničím vyjímečným."
"Ne. Androidi s mentálním posilovačem jsou zřejmě přístupnější lidským citům. Jenže ta série se vyráběla jen krátce a pozemšťanů s telepatickými schopnostmi je málo. Myslím, že takhle komunikujeme jenom my dva."
"Takže aspoň ty se můžeš s Laurou rozptýlit," vzdychl si Mark.
"Povídat si s ní je velice milé. Měl bys to zkusit."
Mark zavřel oči a soustředil se. Po chvíli navázal s Laurou kontakt.
"Dobrý den. Máš moc hezké jméno."
"Děkuji, kapitáne. Takhle se mnou mluví člověk poprvé. Na tenhle okruh jsem už skoro zapomněla."
"Staráš se o svou paní dobře?"
"Ovšemže. Někdy to s ní není lehké, je náladová, ale vždycky se snažím předem uhodnout její přání".
"Kdybys něco potřebovala, stačí říct Rayovi."
"Už mi to také nabídl. Nikdy jsem necestovala tak příjemně. Jsem spokojená. A kdybyste něco potřeboval vy, dejte mi vědět. Budu vám vždy k dispozici..."
Rozhovoru učinila konec Slečna Lindtová. "Kapitáne Stone, pojďte sem laskavě!"
Mark si vzdychl, zvedl se z křesla a přešel do salonu.
"Pochybuji, že je vám tahle akce příjemná," řekla Amanda. "Osobně bych dala přednost silnější eskortě, spíš by to odpovídalo mému statutu velvyslankyně. Pan prezident však rozhodl jinak. Chci, abyste věděl, že tato akce je nesmírně důležitá pro můj další postup a že ji chci dovést ke zdárnému konci. Takže od vás očekávám naprostou poslušnost, ať se vám mé příkazy líbí nebo ne." Odmlčela se a pak dodala:

"Jistě se domníváte, že díky svým skvělým výsledkům máte nějakou protekci u svých nadřízených. Ale když řeknu tátovi, tak donutí generála Khova, aby vás vyrazil, a pochybuji, že byste se pak někde chytil. A teď můžete jít, protože nepředpokládám, že byste na to měl co říct."
Mark se jen stěží ovládal. "S vaším dovolením bych rád něco poznamenal."
"Poslouchám vás," řekla velvyslankyně a upřela na něj mrazivý pohled.
"Jistě víte, že Ray zaznamenává vše, co vidí a slyší. Prohlašuje, že ať jsou mé pocity jakékoli, tento úkol splním jako všechny, které mi byly svěřeny, tedy co nejlépe v zájmu Země a Služby, a je mi jedno, jaké to bude mít důsledky pro mou budoucnost. Nemusíte na mě tedy chodit s podobnými výhrůžkami."
Slečna Lindtová se zamračila. "Řekli jsem si, co bylo třeba, a teď do práce, kapitáne."
"Můžu se vás na něco zeptat?"
"Ale rychle, nemám čas."
"Znáte senátora Cartneyho?"
"Ovšem. Je to předseda finanční komise a otec s ním už několikrát spolupracoval. Proč?"
"Senátor Cartney je můj přítel. Kdykoli zavítám do New Yorku, navštívím ho a často mě zve na večeři. Dalo by se říct, že mě tak trochu považuje za svého synovce, který přišel o život při jedné misi. Zatím jsem ho ještě nikdy nepožádal o osobní službu, ale vím, že by mi velice rád vyhověl. Má pověst velice houževnatého muže."
"Což znamená?" zeptala se Amanda trochu váhavě.
"Vůbec nic. Jenom si dovedu představit, jak by vypadala srážka mezi ním a vaším otcem. Myslím, že by se v ní Rayovy nahrávky velice uplatnily."
Slečně Lindtové ztuhly rysy. Bylo vidět, že intenzivně přemýšlí. Dobře věděla, že otec vyhoví všem jejím rozmarům, ale určitě by neriskoval střet s jedním z nejvlivnějších senátorů kvůli pochybné věci.
Mark jí jen zasalutoval a odebral se do pilotní kabiny. Amanda máchla rukou a rozmetala papíry po salonu. Možná blufuje, pomyslela si. Tato myšlenka ji poněkud uklidnila. Suše pravila do interkomu: "Lauro, pojď sebrat ty papíry!"

3

"Míříme k Lesbanu," hlásil Ray. "Je to třetí ze šesti planet soustavy. A protože nebudeme mít asi dost času, soustředil jsem na něj od výstupu ze subprostoru všechny detektory."
Mark přikývl, díval se na výstupní data počítače, které Ray shrnoval: "Hmota planety je 0,9 Země. Atmosféra stejná až na to, že je vzhledem ke značnému počtu lesů o něco bohatší na kyslík. Póly pokrývá led. Oceány zaujímají osmdesát procent povrchu. Hlavní kontinent se táhne severojižním směrem a je skoro celý zalesněný. Ostatní pevniny se skládají z ostrovů různé velikosti."
"To je zvláštní," poznamenal Mark. "Na ostrovech nikdo nežije. Zdá se, že je obydlený jenom hlavní kontinent, a to ještě jen uprostřed. Ta lesbanská královna tedy vládně jen málo poddaným."
"Podívej, Marku," ukázal android na obrazovku. "Tohle je jediné větší město. Zbytek jsou jenom vesnice do tisíce obyvatel. Ale všimni si, že astroport je jediný významnější zdroj energie jsou od hlavního města dost daleko."
Vyrušil je příchod slečny Lindtové. "Tyhle výstupy ze subprostoru jsou velice nepříjemné," stěžovala si. "Trvalo mi dobrou hodinu, než jsem se vzpamatovala."
Mark měl sto chutí jí říct, že taková loď jako Neptun není nic proti bitevnímu hvězdoletu, ale radši to spolkl, aby nepřiléval olej do ohně. "Blížíme se k Lesbanu," pravil místo toho. "Přejete si, abychom ho oblétali a doplnili údaje?"
"Je to zbytečné a obyvatelé by to považovali za nepřátelské gesto. Chci začít jednání co nejdříve."
"Myslím, že to nebude problém," poznamenal Ray. "Z astroportu už startují tři stroje a míří k nám."
Na obrazovce radaru se ukázaly tři tečky a závratnou rychlostí se blížily k Neptunu.
"Jejich charakteristika?" zneklidněl Mark.
"Vysoká rychlost a mají řízené střely. Nicméně nenacházím žádné jaderné zdroje až na ty ve střelách. To znamená, že nemají jaderný pohon a patrně nemohou do subprostoru. Rovněž pochybuji, že dokáží doletět na další planetu soustavy."
"Takže jsou jedině na blízkou obranu," konstatoval Mark. "Vidíš na astroportu ještě jiné lodě?"
"Ne. Řekl bych, že tam nemají příliš velký provoz."

"A kam by tyhle stíhačky létaly? Jiný astroport přece nemají."
"Bavíte se jenom o válečných strojích," ztratila Amanda trpělivost. "Zapomínáte, že mé poslání je především mírové."
"Lituju, slečno Lindtová, ale i já dělám svou práci a Země potřebuje přesné informace."
"Ty dodám ve své zprávě."
"Jenže já jsem odpovědný i za vaši bezpečnost," namítl Mark. "Váš všemocný tatínek by mi asi dal co proto, kdybych mu přivezl vaší mrtvolu."
"Jste směšný. O umění a pravidlech diplomacie nemáte ani ponětí."
"Doufejme, že je mají na Lesbanu. Mé skrovné zkušenosti mi říkají, že co planeta, to jiné mravy."
Zvonění ohlásilo rádiové spojení. Na obrazovce se ukázala ženská tvář. Měla příjemné, i když přísné rysy. Na hlavě jí seděla přilba. Maličko šikmé nafialovělé oči spočinuly na posádce Neptunu. O něco déle se zastavily na Amandě. Dojem byl zřejmě příznivý, protože na úzkých rtech se rozhostil mírný úsměv.
"Jsem majorka Kaa. Předpokládám, že vy jste velvyslankyně Pozemské unie. Povedu vás na astroport. Žádám vás, abyste se neodchylovali od dráhy letu, protože naše bezpečnostní jednotky mají přísné rozkazy a v případě neposlušnosti zahájí střelbu."
"Poletíme za vámi," řekla slečna Lindtová.
"To je mi ale uvítání! Zajímalo by mě, co nesmíme vidět," zeptal se Mark, když obrazovka zhasla.
"Řekla bych, že je to naprosto normální bezpečnostní opatření při prvním kontaktu s cizí civilizací. Nic zvláštního bych z toho nevyvozovala," opáčila suše Amanda. "Držte se jejich pokynů."
Neptun letěl za prvním strojem, který se už snášel k zemi, zatímco ostatní držely výšku. Astroport byl relativně malý, s jedinou krychlovou třípatrovou budovou, která se ježila anténami.
Lesban s nimi znovu navázal spojení. "Přistaňte uprostřed na červené ploše. Potom půjdete k budově a naše vládkyně vás přijme."
Ray přistál s obvyklou přesností. Sotva vypnul motory, vyšel z budovy průvod asi dvaceti osob.
"Tady máte uvítací výbor," usmál se Mark. "Mám jít s vámi?"
Slečna Lindtová se na okamžik zamyslela. Ješitnost jí velela, aby šla sama, ale přece jen se trochu bála.
"Vy i váš android půjdete se mnou. Velvyslankyně bez doprovodu by jim mohla být podezřelá. Už první kontakt může rozhodnout o vítězství či prohře. Otevřete přechodovou komoru a spusťte schůdky."
Na chodbě Marka dohnal Ray a podal mu ochranný opasek. Byl to zázrak pozemské techniky. Vytvářel kolem těla ochranné pole, které je chránilo před údery a střelami. Prorazit se dalo jedině energii vyšší, než jakou vyráběl miniaturní atomový generátor ukrytý v přezce. Mark však pole nastavoval na minimum, aby nemátl domorodce. A protože pole bylo elastické, občas údery bolestivě vnímal.
"Tohle je tentokrát zbytečné," namítl Mark ironicky. "Nejsme přece na akci Služby, ale členové ctihodné delegace. Hrozí nám jedině to, že pukneme při recepcích nebo umřeme nudou z nekonečných jednání."
Android prudce zavrtěl hlavou. "Jsme na ještě neznámé planetě a nevíme, jaká nám hrozí nebezpečí. Když budeš ohrožen, samozřejmě zasáhnu, ale stejně si to vezmi."
Mark tohle dobře vědě. Ray by kvůli němu klidně zdemoloval celé město. A měl k tomu prostředky. V pravém ukazováčku se mu skrýval jemný laser a v levé paži měl dezintegrátor. Usmál se tedy a nasadil si opasek. "Nechci vyvolat první diplomatický incident na Lesbanu."
Za dvě minuty už pozemšťané vstoupili na lesbanskou půdu. S Amandou v čele kráčeli k delegaci, která se zastavila asi padesát metrů od budovy.
Kaa jim šla v ústrety. Zasalutovala, potom ukázala na třicetiletou snědou ženu v elegantní zlatem vyšívané říze, která jí sahala až ke kotníkům. "Naše ctihodná vládkyně, královna Raxa!"
Amanda pozdravila úklonou hlavy. "Prosím Veličenstvo o svolení, abych směla používat automatického tlumočníka, protože ještě dobře nezvládám vaši krásnou řeč."
Potom se představila a chtěla představit i své společníky, ale královna ji velice melodickým hlasem přerušila: "Vítej na Lesbanu, drahá Amando. Vidím, že tě doprovází služebná a dva otroci. Přejdeme teď do mého paláce, kde budeme mít větší pohodlí."
Raxa dala pokyn a přiblížilo se k nim vozidlo na vzduchovém polštáři. Mělo několik sedadel se stříbrem vyšívanými potahy. Královna Amandě na jednoho ukázala a posadila se vedle ní. Laura a Kaa se

posadily vedle řidiče a Raxa pokračovala: "O své otroky se nestarej. Stráže je dovedou do zámku a tam ti budou k dispozici, když je budeš potřebovat."
Mark se poněkud neklidně díval, jak vozidlo startuje. Telepaticky zavolal Lauru. "Hlas Rayovi všechno, co uslyšíš," nařídil jí. "Jde o bezpečnost tvé paní."
Během cesty zřejmě vládla srdečná atmosféra, protože androidka se neozvala. K pozemšťanům přistoupily dvě strážné ozbrojené čímsi, co nápadně připomínalo laserové pušky, a pažbami je nahnaly do velkého kamionu.
"Automatická ochrana lodi?" zeptal se Mark.
"Běží už třicet sekund."
Kamion se rozjel po cestě mezi poli, kde pracovalo několik bídně oblečených mužů. Za deset minut dojeli do města. K Markovu nesmírnému překvapení se podobalo středověkému městu. Domy byly hrázděné, nanejvýš dvoupatrové a v přízemí měly řemeslnické dílny. Neměl ale moc času, aby se o město zajímal více, protože kamion vjel na velké náměstí. Vedle hradu se čtyřmi bočními věžemi, hlavní věží a cimbuřím stála supermoderní budova ze skla a oceli.
Kamion zastavil před padacím mostem. Strážné je vystrčily ven a hnaly je přes most. Vedly je k jedné věži. Na nádvoří pracovalo několik střežených mužů a žen v cárech. Mark se na ně skoro ani nestačil podívat, protože jedna amazonka odemkla těžké dveře a oba pozemšťané se najednou ocitli v cele. V místnosti nebylo žádné zařízení, dokonce ani postel a stůl. Úzkým zamřížovaným okénkem do ní vnikalo trochu světla.
"Velice milé přijetí," poznamenal Mark a sedl si na podlahu z udusané hlíny. "Pořád přijímáš Lauru?"
"Tam je všechno v pořádku. Jestli chceš, přehraju ti to."
"Moc by mě zajímalo, jak si slečna Lindtová vede mezi těmi bojovnými ženskými."
4
Královna uvedla Amandu do prostorné místnosti s prosklenou stěnou, jež umožňovala výhled na čarokrásný les. Zdi byly vytapetovány měňavou látkou, která vytvářela pravou symfonii barev a velice příjemných světel. Raxa se posadila na divan a ukázala Amandě na křeslo proti sobě. "Posaď se, drahá Amando. Předpokládám, že po tak dlouhé cestě nepohrdneš občerstvením."
Služebné v bílých lněných tunikách do půli stehen přinesly poháry ze zlatavého kovu, do nichž nalily cosi z malé amfory.
"Na tvoje zdraví a na úspěch tvého poslání," usmála se královna a zvedla číši.
Amanda opatrně ochutnala bledězelený nápoj. Voněl mátou. Po prvním doušku pocítila báječnou svěžest. Vychutnávala nápoj a všimla si, že služebné jsou poněkud jiné než válečnice. Byly o něco menší, měly světlejší pleť a oči modré nebo hnědé, ale ne šikmé.
"Poslouchám tě," pravila Raxa. "Jaký je cíl tvé cesty?"
"Zastupuji Pozemskou unii, což je federace osmdesáti pěti planet. Naše vláda by s vámi ráda navázala přátelské styky, jež by však respektovaly všechny naše zvláštnosti."
"To zní zajímavě, ale řekni mi, kdo řídí vaši Unii?"
"Prezident, který je volený vždy na pět let vládami všech planet."
"Váš prezident je tedy muž?"
"Ano, ale to nehraje žádnou roli, protože u nás není mezi pohlavími rozdíl."
"U nás je," odvětila suše královna. "Muže považujeme za nižší bytosti, jimž se nedá důvěřovat. V minulosti jsme za jejich bláznovství draze zaplatily, než abychom měly chuť si s nimi znovu začínat."
Amanda posmutněla a Raxa mírnějším hlasem dodala: "Ještě o tom budeme uvažovat. Třeba existuje nějaké řešení, které by nám umožňovalo mírové soužití. Nejdřív se ale musíme lépe poznat."
Vstala a vzala Amandu důvěrně v podpaždí. "Pojíme a budeš mi vyprávět o své planetě."
Zavedla ji do sousední místnosti k prostřenému stolu. Usadila ji po své pravici a ke stolu si přisedly ještě čtyři amazonky.
"Máte honosné sídlo," řekla Amanda. "Tohle zlaté nádobí je nádherná práce."
"Pod přísným vedením dokáží naši řemeslníci hotové zázraky," poznamenala posměšně Kaa. "Jenom je přesvědčit."
Konverzaci přerušil příchod služebnic s velkými podnosy. Amanda, která byla zvyklá na hotová jídla z

automatu, se zájmem sledovala, jak mladé ženy zručně krájejí maso a porcují velkou drůbež. Nějakou chvíli mlčky jedly.
"Je to vynikající!" zvolala Amanda. "Vaše kuchyně by byla pro Zemi přínosem."
"Jsi velice shovívavá," usmála se královna. "Nevěděly jsme, kdy přesně přiletíte, a tak jsme improvizovaly jen skromné jídlo. Zítra ti, doufám, nabídnu tabuli hodnější velvyslankyně."
Hostina se protáhla. Královna Raxa se uvolnila a povídala si s Amandou o nejrůznějších drobnostech všedního života. Třebaže Amanda už lehce pociťovala vliv mnoha číší vína, zachovávala si stále dost rozumu, aby si uvědomila, že královna se snaží shromáždit co nejvíc informací o Zemi. A tak se omezovala na neurčité, všeobecné odpovědi. Při první vhodné příležitosti poznamenala: "Máte krásné služebné, velice schopné a hlavně pozoruhodně diskrétní."
Královna se ironicky zasmála. "Jestliže se ti některá z nich líbí, mileráda ti ji daruji. Ale nedělej si o nich iluze! Je to degenerovaná rasa. Stejně jako jejich samčí druzi dokážou pochopit pouze jednoduché příkazy a vydávají jen neartikulované zvuky. Potřebují pevnou ruku."
Na Raxin pokyn popadla jedna amazonka služebnou za paži a srazila ji Amandě k nohám.
"No tak, pozdrav našeho hosta," nařídila jí.
Nešťastnice jen potřásla hlavou a vydala ze sebe pouze jakýsi pískot. Amandu to dojalo víc, než očekávala, a vyhrkla: "Už rozumím. Na Zemi by k ničemu nebyla. Radši ji pošlete zpátky do kuchyně."
Ulevilo se jí, když amazonka otrokyni odstrčila.
"Už je pozdě," prohlásila Raxa. "Budeme pokračovat zítra. Dovedu si představit, jak jsi unavená. Trocha odpočinku ti přijde jistě vhod. Zala tě odvede do tvé komnaty a postará se o tebe. Můžeš se na ni spolehnout, je skvělá." Vládkyně ukázala na půvabnou rusovlásku bujných tvarů. V usměvavé tváři se jí vychytrale leskla fialová očka. Amanda královně poděkovala a vstala od stolu.
Na prahu sálu Raxa prohodila jen tak mimochodem: "Předpokládám, že dneska večer své dva otroky nepotřebuješ." Než se překvapená Amanda zmohla na odpověď, královna pokračovala: "Takže si jen tak pro zajímavost jednoho půjčím. Dobrou noc!"
Na to, aby odpověděla, se slečně Lindtové nedostávalo slov. Šla za svou průvodkyní bludištěm chodeb. S tichou a nenápadnou Laurou v patách vešly do velké místnosti s podivnou oválnou postelí, hlubokými křesly a nízkým stolkem plným lahůdek. Amanda se už Zale chystala poděkovat, ale rusovláska otevřela dveře do koupelny. Bazének se okamžitě začal plnit voňavou růžovou vodou.
"Pomohu ti s koupelí," prohlásila Zala.
Amanda se ji pokoušela decentně odmítnout, ale rusovláska trvala na svém: "Musím poslouchat svou vládkyni."
V té chvíli už hbité prstíky rozepínaly Amandin skafandr a zakrátko byla Amanda naprosto nahá. Zala jí něžně pomohla do bazénku. Styk s vodou byl zvlášť příjemný a pozemšťanka na okamžik zavřela oči. Když je otevřela, spatřila nad sebou mohutné prsy obnažené Zaly.
"Uvolni se," zašeptala rusovláska, "dám ti masáž."
Amanda cítila, jak jí po těle klouzají Zaliny něžné a pevné ruce. Zmocnil se jí pocit blaženosti a zklidnily se jí nervy. Spokojeně si vydechla a znovu zavřela oči.

Těžké dveře Markovy cely zaskřípaly. Na prahu se tyčila statná amazonka s dlouhým bičem v ruce. Chvíli vězně mlčky pozorovala a potom zařvala: "Vstávejte, psi!"
Bič švihl jen pár centimetrů od Markova obličeje. Mark pomalu vstal a vší silou tlumil vztek, který jím cloumal. Amazonku to uspokojilo. Ustoupila stranou a pustila do cely otroka s dvěma vědry. Byl to svalnatý mladík příjemného vzhledu a na zádech měl několik nahnědlých pruhů. Překvapeně se na vězně podíval a tiše hvízdl. Dozorkyně ho udeřila, aby si pospíšil.
"Tady máte večeři, abyste si nestěžovali, že nejsme pohostinné." Po těch slovech se rozesmála a zabouchla dveře.
Kapitán k vědrům přistoupila čichl si. V prvním byla jakási kalná voda a v druhém páchnoucí polévka, v níž plavaly kusy nazelenalého masa. Žíznivý Mark si dopřál pár doušků, ale polévky se ani nedotkl. Ray mu vsunul mezi rty dvě posilující tabletky.
"Doufejme, že strávíme aspoň klidnou noc," zabručel Mark.

Těšil se ale marně. Za necelou hodinu táž dozorkyně otevřela dveře. Tentokrát ji provázela amazonka v elegantní říze a v ruce měla cosi jako pistoli.
"Tak se mi zdá, že vám naše kuchyně nechutná," posmívala se obryně. Pak se na Marka obořila: "Okamžitě to sněz! Je to rozkaz."
"Rozkazy přijímám jen od vedoucí výpravy slečny Lindtové," odvětil klidně.
Dozorkyně zbrunátněla vzteky a přistoupila k němu s napřaženým bičem. "Já tě naučím poslouchat!"
Její společnice ji okamžitě popadla za ruku. "Má pravdu," zašeptala. "Velvyslankyni by se jistě nelíbilo, kdybychom jí zabili otroka."
"No a co? Stejně už Lesban neopustí."
"Královna chce zatím ještě jednat a neradím ti, aby ses jí protivila."
Třebaže to bylo řečeno velice tiše, Ray všechno dobře slyšel.
"Navíc mám toho pozemšťana odvést do královniných komnat. Jestli je naše paní v laškovné náladě, rozhodně by teď nabylo vhodné kazit jí radost. Neboj, Werno, zítra nebo pozítří si ho podáš."
Pobídla Marka hlavní pistole. "Dělej, tvoje paní tě na dnešek půjčila královně."
Zmateně ji následoval. Přešli nádvoří středověkého hradu a vešli do nového paláce. Prošli několika chodbami a vystoupali po několika schodištích, až se dostali do královnina soukromého křídla.
"Děkuji ti, Elno," usmála se Raxa. "Správně jsem se domnívala, že tenhle otrok je pěkně stavěný. Bude to změna oproti našim neotesaným sluhům. Ať nás nikdo neruší. Pak tě zavolám."
Válečnice jí vysekla hlubokou poklonu a vyšla z pokoje. Mark zatím královnu potají pozoroval. Zlacená tunika více odhalovala, než zakrývala. A to, co odhalovala, bylo nesporně půvabné. V ruce svírala asi třiceticentimetrovou trubici, která připomínala baterku.
"Rozumíš naší řeči?" otázala se suše.
"Pochytil jsem něco od slečny Lindtové, když se cestou učila," odpověděl obezřetně.
"Skvělé. To nám věc usnadní." Mávla trubicí. "Tohle je elektrický bič. Každá neposlušnost se trestá ranami. Stejně tak když s tebou nebudu spokojená. Na ukázku, co tě čeká."
Z trubice vyšlehl modravý paprsek a Mark měl okamžitě pocit, že mu hrudí projely desítky jehlic. Ochranné pole šok naštěstí zmírnilo. Bolest ho nicméně tak překvapila, že vykřikl, a na Raxině tváři se rozhostil spokojený úsměv. "Tak vidíš."
Královna se posadila na taburet a natáhla pravou nohu. "Zuj mě," přikázala.
Mark zaváhal, ale potom přece jen poslechl. Když ji zul, chtěla rozepnout tuniku. Vylouplo se z ní skvostné tělo. Slastně se protáhla a vystavila na odiv kulatá, pevná ňadra, ploché břiško a krásná stehna. Dobře vnímala Markův obdivný pohled. Poněkud chraplavým hlasem mu nařídila: "Svlékni se a lehni si na postel."
Tentokrát poslechl velice rychle. Následující dvě hodiny byly stejně bouřlivé jako příjemné. Mark se však měl na pozoru, neboť pochopil, že Raxa chce mít ve všem navrch.
Konečně se mladá žena spokojeně protáhla. Hřbetem ruky si otřela zpocené čelo. Krátce a uznale pohlédla na podivného pozemšťana. Takovou rozkoš jí žádný z jejích otroků neposkytl. Škoda, že ho nemůže využívat déle. Dopáleně mu nařídila, aby se oblékl. Pak přistoupila k interkomu a řekla: "Elno, můžeš ho zase odvést."
Jakmile pod bdělým Elniným dohledem odešel, královna se podívala na malé nástěnné hodiny. "Spojení se Swizem se blíží," zašeptala si.
Rychle se odebrala do koupelny, aby zakryla stopy předchozích hodin, potom si natáhla postříbřenou tuniku. Tajnými dvířky vešla do výtahu, který ji zavezl do komunikační místnosti.
Technička vstala od velké obrazovky. "Spojení dostaneme za dvě minuty, Veličenstvo," oznámila.
Raxa si sedla do křesla a čekala. Obrazovka se po chvíli rozsvítila a ukázala se na ní asi padesátiletá žena s pravidelnými rysy, úzkými rty a jiskrnýma očima. Vyzařovala z ní přirozená autorita.
"Jaký je tvůj první dojem, Raxo?" zeptala se řezavým hlasem.
"Těžko říct, vznešená císařovno. Pozemskou delegaci skutečně vede žena, jak jsme požadovaly. Ale po zdánlivě nevinné debatě se mi zdá, že samci mají v Pozemské unii stále ještě jistou převahu."
"A je ta federace skutečně tak silná, jak tvrdí?"
"Jestliže se opravdu skládá z osmdesáti pěti planet, pak s tím musíme počítat."

"Všechny ale nejsou ochotny vstoupit do války na obranu Země. Jakou mají výzbroj?"
"To zatím nevím, ale jejich loď je zřejmě dost rychlá."
Císařovnina jinak nehybná tvář se ušklíbla. "Potvrzuji předchozí rozkazy. Hlavně ať si pozemšťané myslí, že Lesban je naše hlavní planeta. O existenci Swizu se nesmějí dozvědět. Pokračuj v jednáních tak dlouho, dokud se ti nepodaří zmocnit se jejich lodi. Až ji prozkoumáme, získáme cenné informace o jejich technice. Potom zjistíš galaktické souřadnice Země. V případě konfliktu, který podle mě nevyhnutelný, můžeme překvapivě udeřit přímo na centrum Unie."
"Vznešená císařovno," namítla Raxa váhavě, "neobáváte se, že když se pozemšťané dozvědí, že jsme na ně zaútočily a zmocnily se jejich lodi, vyšlou na nás eskadru? S pouhými třemi stíhačkami bych se dlouho neudržela."
Na císařovniných rtech se objevil krutý úsměv. "Jen klid, Raxo. S takovou eventualitou jsem už počítala. K Lesbanu včera zamířila eskadra šesti křižníků pod Galiným velením. Jsem velice zvědavá na výsledky prvního střetu s pozemšťany. Bude to poučná zkušenost. Pokud těch samců bude hodně nebo budou příliš silní, pak je s Lesbanem konec. Pozemšťané si budou myslet, že nás zlikvidovali. Jaké pak bude jejich překvapení, až se naše pečlivě připravené a dobře vyzbrojené eskadry vynoří ze subprostoru a zaútočí na Zemi! Teď už jistě chápeš, jak je tvůj úkol důležitý. Spoléhám na tebe."
Obrazovka zhasla a Raxa před ní ještě chvíli zmateně seděla.
5
U snídaně měla Amanda mizernou náladu. Jídlo za to nemohlo, naopak, voňavý nápoj jí velice chutnal. Včera ji něžné a zkušené Zaliny ruce dovadly mnohem dál, než sama chtěla. Tak prudké vzplanutí smyslů ještě nezažila a byla z toho zmatená. Zala se před úsvitem naštěstí tiše vytratila a Amanda si mohla aspoň pár hodin odpočinout. Pořádala jednu amazonku, aby jí přivedla Marka. Kapitán vstoupil do místnosti a vytrhl ji z úvah.
"Strávil jste dobrou noc, kapitáne?" zeptala se. Rozhlédl se po místnosti a napadlo ho, jestli tu někde nejsou mikrofony. Raději odpověděl opatrně. "Dobrou v rámci možností, když je člověk zavřený v temné cele a spí na udusané zemi."
Amanda se zachmuřila. "To mě velice mrzí. Jakmile to bude možné, vrátíte se na Neptun. Nechám si tady jenom Raye. Ten z toho aspoň nebude polámaný."
"Obávám se, že to nebude tak snadné, jak si představujete," řekl galakticky a doufal, že amazonky tuto řeč ještě neumějí. "Ray odposlechl hovor mezi strážnými a z něj vyplývá, že nás z Lesbanu už zřejmě nepustí."
Velvyslankyně prudce potřásla hlavou. "Jednání teprve začala, ale probíhají ve velice srdečném ovzduší. Pochopte, že tento národ má naprosto jiné mravy, i když to zřejmě velice jitří vaši mužskou ješitnost. Já si naopak myslím, že podepíšeme smlouvu o vstupu do Unie."
"A proč si myslíte, že tyhle válečnice pocházejí z Lesbanu?"
"Na tom přece nezáleží. Vládnou této planetě. Nemáme právo se vměšovat do jejich vnitřních záležitostí, i když nesouhlasíme s tím, jak se chovají k těm degenerovaným."
Přerušila je Kaa, která jim oznámila, že přichází královna. Raxa si vzala kanárkově žlutou tuniku a střevíčky stejné barvy. Kráčela k Amandě s úsměvem a s rozpřaženou náručí.
"Drahoušku, už jsem se tě nemohla dočkat. Jestli si přeješ, můžeme za hodinu pokračovat v jednání. Mé rádkyně ti předloží jistě zajímavé návrhy."
Amanda bez meškání souhlasila a vítězoslavně na Marka pohlédla. "Zatímco budeme jednat, pošlu své sluhy na loď pro několik toalet, jež budou vhodnější pro krásu vašeho dvora, Veličenstvo."
"To je rozkošný nápad," souhlasila královna a nevině dodala: "Nemůžeš požádat toho, kdo zůstal na lodi, aby ti ty věci připravil? Kaa tě spojí vysílačkou."
"Na Neptunu už nikdo není," odpověděla neopatrně Amanda a Mark jen vzteky zaťal pěsti.
Raxa uspokojení nedal najevo a pokračovala: "Není žádný chvat, Amando. Vypravíme se tam spolu po odpoledních hrách. Velice ráda vaši loď navštívím."
Slečna Lindtová už málem souhlasila, ale Mark zasáhl v galaktické řeči: "To nejde! Neptun je v kategorii válečných lodí. I nechtěné odhalení tajemství možnému nepříteli spadá pod vojenský soud. Ani jako velvyslankyně nemůžete toto pravidlo porušit. I za cenu vážného diplomatického incidentu jsem rozhodně

proti tomu, aby ty amazonky vstoupily na palubu bez souhlasu generála Khova. Udělejte něco, aby k té návštěvě nedošlo."
Amanda pochopila, že Markovo rozhodnutí je neodvolatelné.
"Co si to dovoluje ten bídný otrok?" zeptala se vztekle Raxa.
"Dovolil si mě upozornit," koktala zrudlá Amanda, "že jak jsme spěchali s přistáním a výstupem, není na lodí uklizeno. Nerada bych vám předvedla tak neutěšený pohled. Dopřejte mému sluhovi aspoň trochu času, aby loď uvedl do náležitého pořádku, jak se sluší před tak vzácnou návštěvou."
"Nechme toho," řekla Raxa a úspěšně se jí podařilo zakrýt zklamání. Nenávistně se na Marka podívala pokračovala: "Ale to nijak neomlouvá chování tvého otroka, který si vzal slovo v mě přítomnosti a ještě bez dovolení."
"Domníval se, že mi poslouží. Chtěl mě uchránit před tak nešťastným nedopatřením," omlouvala ho Amanda.
"Má drahá, jsi na otroky příliš měkká. Je na čase s tím něco udělat, pokud si opravdu přeješ, abychom potom jednaly." Podala Amandě elektrický bič. "Napoprvé postačí dvacet výbojů."
Amandu obrat událostí natolik zaskočil, že bič mechanicky převzala. K Markovi přiskočily dvě amazonky, přitiskly ho tváří ke zdi a vyhrožovali mu: "Jestli se hneš, dostaneš dvojnásob!"
Královna Amandě ukázala, kde má bič zapnout. Mark si zatím nenápadně posílil ochranné pole. Ale jakmile ucítil první výboj, zasténal. Ke konci trestu už řval.
"Je to dobrý počátek," prohlásila spokojeně Raxa. Všimla si, že Amanda trestá Marka jen s nechutí, ale doufala, že tak mezi své protivníky vnese rozkol. "Uvidíme se tedy za hodinu," rozloučila se. "Tu věcičku si nech, určitě se ti hodí."
Jakmile odešla, Amanda zlomyslně řekla: "Málem jste všechno pokazil. Královna je rozhněvaná a mám dojem, že si ji jinak neudobříme, než když jí loď ukážeme, ať se vám to líbí nebo ne."
"Nebudu spolupracovat na zradě Země," protestoval Mark. "Všimněte si, že nám nedovolila vrátit se na Neptun."
"Doufejme, že to předstírané potrestání zmírní její vztek," poznamenala ironicky Amanda.
"Je vidět, že vás to nebolelo."
"Ty modré záblesky přece nemohou být nějak nebezpečné," rozesmála se. Natáhla pravou nohu a namířila na ni kovovým válcem. Zapnula ho a okamžitě pocítila ukrutnou bolest. Upustila bič a naříkala: "Ne... To není možné... To tak bolí!" Všimla si Markova ironického pohledu a zablekotala: "To jsem nevěděla... Jenom jsem si myslela, že je to jako. Promiňte."
Pokrčil rameny. "To je v pořádku. Ale myslím si, že je na čase, abyste pochopila, že nejsme na nějaké elegantní ambasádě a že máme velice malou naději, že se vrátíme na Zemi."
"Co navrhujete?"
"Pokračujte v jednání, ale neprozrazujte jim nic o naší síle."
Přerušil je příchod dvou strážných. "Její Veličenstvo nás pověřilo, abychom odvedly vězně do jeho pokoje."
"To je krásný výraz pro celu," zabručel Mark. "Hlavně mějte Lauru pořád u sebe. Zbraně sice nemá, ale je dost silná, aby vás ochránila. Aspoň dočasně. Máme ještě šanci v tom, že amazonky nevědí o našich androidech. Takže nic neprozraďte."
Strážné začínaly být netrpělivé, a Mark proto vykročil. Velice rychle ho odvedly do cely za znuděným Rayem.

Amanda potlačila zívnutí. Už tři hodiny poslouchala návrhy, jeden svůdnější než druhý. Ale když chtěla, aby je sepsaly, jiná amazonka hned přišla s dalším návrhem.
Královna Raxa byla přítomna celému jednání. Mlčela a tvářila se záhadně jako sfinga.
"Myslím si," pravila konečně, "že naše jednání se vyvíjejí velice dobře a že nejpozději do dvou dnů je ke všeobecné spokojenosti ukončíme. Ráda bych dohodu parafovala na Zemi. Přiletím svou lodí. Abychom se nezdržovaly, můžeš mi dát galaktické souřadnice? Naše počítače budou určitě potřebovat nějaký čas,, aby je na náš systém."
Amandu její požadavek vytrhl z ospalosti. "Bylo by to pro Zemi velikou ctí," odpověděla, "ale tuto

informaci vám bohužel dát nemohu, protože souřadnice neznám. Zná je pouze pilot."
"Cože!" pohoršovala se Raxa. "Vy svěřujete navigaci mužům?"
Amanda se nedokázala ubránit úsměvu. "Náš pilot není ani žena, ani muž. Tak říkáme palubnímu počítači. Pouze on zná souřadnice."
Královna jen stěží zakrývala nelibost. Amanda chvíli uvažovala a pokračovala: "Netušila jsem, že máte loď, která dokáže překonat subprostor. Nic takového jsme na vašem astroportu neviděli."
Raxa krátce sevřela rty a nasládle odpověděla: "Než jsem se s tebou seznámila, netušila jsem, že mě čeká tak milá společnice. Dávala jsem si proto pozor. Naše lodi jsou dobře zamaskované."
V té chvíli Laura zašeptala Amandě do ucha: "Zeptejte se jí, jaký mají pohon."
"Naše vláda vám může samozřejmě dodat palivo," pokračovala Amanda, "které budete možná potřebovat."
"Neboj se, jsme schopny samostatného letu. I přes celou Galaxii."
Královna zjistila, že takhle se dál nedostane, a rychle ukončila jednání. "Naobědváme se," navrhla. "Na odpoledne jsem připravila podívanou, která je součástí našeho folklóru."
6
Oběd byl sice krátký, ale stejně bohatý jako předešlý den. Četné sklenky vína značně uvolnily pochmurnou atmosféru. Amanda doufala, že se přece jen navrátí ke klasickým jednáním. Neměla jsem dát na toho Stonea, pomyslela si. Je přece přirozené, že obyvatelé této planety se snaží získat co největší výhody. Nejednala bych na jejich místě jinak...
Do hodovní síně vešla válečnice, hluboce se královně uklonila a oznámila: "Bojovníci čekají, aby vás potěšili, Veličenstvo."
Raxa vstala a přátelsky se do Amandy zavěsila. "Pojď, drahá, ta podívaná ti vysvětlí hluboké kořeny našeho slavného národ mnohem lépe než nějaká jednání."
Vyšly na nádvoří starého hradu, kde byla zřízena jakási aréna. U západní zdi stála tribuna s křesly, na něž usedly královna, Amanda a několik bojovnic. Prostor uprostřed nádvoří byl obehnán asi metr vysokou ohradou. Pod královskou tribunou nastoupilo na třicet amazonek a podél ostatních zdí se tísnil služebný lid. Válečnice se tvářily dychtivě jako někdo, koho čeká zábavná podívaná, zatímco služebnictvo bylo podivně zamlklé a stísněné.
Královna zvedla ruku a z nového paláce zazněly fanfáry. Do arény vstoupila jedna válečnice. Měla kovovou přilbu a široký špičatý meč. V levé ruce držela štít. Došla do středu arény, otočila se k čestné lóži a pozdravila zvednutím meče.
Všechny amazonky jí zatleskaly. Dokonce i Raxa jí povzbudivě pokynula. V té chvíli strčili do arény muže. Byl velký, statný a svalnatý. I on měl meč a štít. Ženy kolem královny ho uvítaly jen úsměšky.
Jedna se k Amandě natočila. "Milin soupeř vypadá dobře. Bude to skvělý boj."
"Něco jako šermířský zápas?" zeptala se pozemšťanka.
"Něco mnohem lepšího!" rozesmála se královna. "Bude to skutečný boj, který skončí smrtí jednoho z nich."
"Ale to je kruté!" vykřikla Amanda a zbledla. "Takovým krveprolitím se přece nemůžete bavit!"
Raxa podrážděně pokrčila rameny. "To vy pozemšťané nemůžete pochopit. Boj je pro nás symbolem tvrdé minulosti, kdy naše pohlaví konečně zvítězilo nad směšnými muži. Každá z nás považuje za svou čest dávat život v sázku a bojovat v aréně. Tím dáváme najevo svou příslušnost k privilegované kastě. Dívej se, souboj už začíná."
Soupeři stáli proti sobě. První zaútočila amazonka a muž ji odrazil štítem. Neměl však čas sám zaútočit, protože žena se na něj obořila znovu a donutila ho k ústupu za posměšného křiku ostatních amazonek.
Souboj trval už asi čtvrt hodiny. Muž se dostal jen k několika výpadům, které soupeřka hravě odrazila. Kupodivu nebyl dosud zraněný. Sil mu však ubývalo a jeho sípavý dech bylo slyšet až na tribunu.
Amazonka provedla klamný výpad na hlavu, a když muž zvadl štít, sekla ho do paže. Ozval se nadšený jásot.
Nešťastník měl teď pravou paži zborcenou krví a nemohl už zvednout meč. Nezbývalo mu nic jiného než odrážet štítem jeden výpad za druhým. Nakonec se stalo to, co se muselo stát. Prudká rána mečem ho škrábla na hrudi a vyrazila mu štít. Vyčerpaně padl na kolena a hekl. Mila zvedla meč, pozdravila

královnu a potom ho poraženému vrazila do hrudi.
Amanda vykřikla hrůzou. Otroci odtáhli mrtvolu z arény a Raxa se naklonila k pozemšťance. Oči se jí leskly krutostí. "Po navázání diplomatických styků bývá zvykem, že si delegace vymění dary. Obětovala jsem ti pěkného otroka. Předpokládala jsem, že se mi odvděčíš podobně, a proto příští souboj bude mezi Skenou, což je jedna z mých nejoblíbenějších bojovnic, a tvým otrokem Markem."
"To nejde!" protestovala Amanda. "Jsme příliš civilizovaní na to, abychom se účastnili takových krutostí. Kategoricky odmítám!"
"Když přistanu na nějaké planetě, musím se podřídit místním zvyklostem," odtušila suše vládkyně. "Přece nepokazíš naše jednání kvůli životu nějakého samce."
"Pro nás má cenu život každého člověka. Žádám vás, abyste okamžitě přerušila toto směšné divadlo. Naše delegace se vrací na loď. Myslím, že nám prospěje pár hodin na rozmyšlenou."
Amanda už vstávala, ale královna ji stáhla zpět do křesla. "Ani hnout," zavrčela. "Budeš se dívat na jeho smrt. A navíc je pozdě. Soupeři jsou už v aréně."
"Vznáším ostrý protest!"
"Bereme to na vědomí," posmívala se Raxa. "A teď už mlč a nekaz nám požitek."
Amanda se uslzenýma očima podívala do arény. Skena sebejistě zaútočila a zuřivě sekala do Markova štítu. Mark ji klidně nechal. Když amazonka zjistila, že takhle se dál nedostane, změnila náhle taktiku a sekla bočně. Mark jí odpověděl tercií a Skena musela rychle uskočit. Pozemšťan pokračoval útokem na hlavu, dívka se kryla štítem, takže si na okamžik zakryla výhled. Kapitán toho využil, uskočil stranou a udeřil ji plochou meče do ledvin. Amazonka zařvala bolestí a překvapením.
V publiku se rozhostilo hrobové ticho. Rozlícená Skena opět zaútočila, ale sekala jen do prázdna, protože soupeř jí mrštně uhýbal. Potom na okamžik ztratila rovnováhu, Mark jí srazil přilbu a s ní jí odsekla i pramínek vlasů. Amazonce stékala krev po obličeji.
Tentokrát se už výkřiku neubránila ani královna. Amanda vytřeštěnýma očima sledovala souboj a nechápala, jak je možné, že Mark ještě žije.
Skena zařvala vzteky a rozmáchla se mečem, aby pozemšťanovi rozpoltila lebku. Ale i tentokrát projela čepel prázdnem a Skenu prudce zabolel loket. Mark jí jedním švihem meče rozřízl celé předloktí. Skena nevěřícím zrakem sledovala, jak jí zbraň vyklouzla z nemohoucích prstů. Bylo po souboji.
Kapitán zvedl meč na pozdrav královně. Raxa napůl vstala, pevně svírala opěradla křesla, nakláněla se dopředu a oči jí vylézaly z důlků. Mark se prudce otočil a zarazil meč do těla na zemi. Z tribuny se nesl vzteklý křik. Hned nato zavládlo ticho, protože vítěz odstoupil a všichni viděli, že meč nevrazil do Skeny, ale mezi dvě kočičí hlavy, jen pár centimetrů od jejího hrdla.
"Nechtěl jsem Veličenstvo připravit o statečnou bojovnici," řekl do naprostého ticha. "Přiletěli jsme na Lesban v míru, nikoli abychom přinášeli smrt."
Amanda se otočila na královnu. Raxa pomalu klesla do křesla. Tváře jí poněkud zrůžověly. Ještě roztřeseným hlasem přikázala strážím, aby vězně odvadly do jeho cely. Potom se obrátila k Amandě a pokusila se o úsměv. "Země má zřejmě čestné bojovníky. Uvidíme, jestli tvůj druhý otrok bude mít rovněž takové štěstí."
Amandě se ulevilo, protože věděla, že android má naprogramované i šermování.
"Snažně vás prosím, Veličenstvo, přerušte ty zbytečné a kruté hry. Dovolte nám vrátit se na loď."
"Později. Možná. Pokud tvůj člověk zvítězí."
Královna se otočila ke Kae a něco jí zašeptala do ucha. Majorka bez meškání vstala a kamsi odešla. Strážné zatím odnesly na nosítkách omráčenou Skenu. Uběhlo několik minut, které Amandě připadaly jako věčnost. Zajímalo by ji, kdy to všechno skončí. Konečně do arény vstoupila obří žalářnice Werna. Ray vypadal vedle ní jako drobeček.
"Marku, co mám dělat? Ty ženské mi daly puklý štít a meč s poškozenou čepelí. Ani jedno, ani druhé dlouho nevydrží."
"Dej jí za vyučenou, ale nezabíjej ji."
Wernina očka svítila krutostí. Podle očekávání okamžitě prudce zaútočila a po čtyřech secích mečem se Rayův štít rozpadl. Tribuna se bouřlivě roztleskala. Ray odhodil zbytky štítu a kvintou odrazil úder směřující mu na hlavu. Ani meč mu však dlouho nevydržel a po dalším Wernině náporu z něj byly tři

kusy.
"Řekla bych, že tvůj otrok má určité problémy," poznamenala královna a bylo jí divné, že Amanda je tentokrát tak klidná.
"Souboj ještě neskončil," odvětila klidně slečna Lindtová.
Werna se s vítězoslavným řevem pokusila seknout Raye do hrudi. Android na poslední chvíli uskočil, asi jako dříve toreadoři. Potom uchopil konec meče a prudce zatáhl. Amazonka se rozplácla o kus dál na zemi a zbraň upustila. Ray ji odkopl. Vzteky chrčící a zpocená Werna se zvedla na nohy a vrhla se vpřed. Zřejmě spoléhala na svou váhu. Ray opět uhnul a uštědřil jí ránu pěstí do obličeje. Obryně odhodila už zbytečný štít a pokoušela se androida škrtit. Tentokrát ji udeřil do žaludku. Diváci měli dojem, že se mu pěst a paže vnořily do tučného těla. Werně to vyrazilo dech a na vteřinu znehybněla. Ray toho využil, popadl ji za krk a za opasek a vzepřel ji nad hlavu. Zatímco se na něj amazonky vytřeštěně dívaly, zvolna se otáčel a potom tělo odhodil. Werna dopadla na záda a pronikavě vykřikla. Ray sebral její meč a namířil jí ho hrotem na hrdlo.
"Ne... ne... nezabíjejte mě! Milost!" řekla Werna tiše.
Raxa se prudce zvedla a beze slova se odebrala do nového paláce.
7
"Takhle se to tedy stalo, vznešená císařovno." Raxa půl hodiny líčila události toho dne, dokonce nevěřící císařovně pouštěla filmy ze souboje. Teď skončila, hrdlo mělo vyschlé a na čele se jí perlil pot. Úzkostlivě čekala na reakci.
"Je to velice nemilé," řekla nakonec císařovna mrazivým hlasem. "Nejenže jste nezískala jedinou zajímavou informaci, ale navíc jste hloupě pokazila styky. Chtěla jsem po vás, abyste jednala diplomatičtěji."
"Doufala jsem," hájila se Raxa, "že když velvyslankyni připravím o ty dva otroky, tak oslabím její pozici. Kdo mohl tušit, že ti dva tak skvěle vládnou mečem? Taková zbraň už u nich musí být dávno v muzeu!"
"Špatně jste jim vybrala soupeřky."
"Naopak, vznešená císařovno. Račte si jen vzpomenout, že Skena a Werna zvítězily při našich hrách před dvěma lety. Sama jste je vyznamenávala."
"V tom případě jste udělala ještě vážnější chybu. Podcenila jste soupeře. Taková chyba může být i poslední."
Královně Raxe se rozbušilo srdce a zbledla jako stěna. Po neskutečně dlouhé minutě císařovna pokračovala: "Když už došlo k vyhlášení nepřátelství, je třeba jít až do konce a vydržet aspoň šest dní, dokud naše eskadra nepřiletí k Lesbanu. Ty dva dáte hned zítra popravit, a to exemplárně. Musí řvát bolestí, skuhrat a skučet několik hodin. Porážka dvou našich žen by mohla otroky podnítit ke vzpouře. Potom se okamžitě zmocníte pozemské lodi a vaše techničky ji prozkoumají. Velvyslankyně vám po dobrem nebo po zlém dodá všechny informace, které má, a to včetně galaktických souřadnic Země."
"Abyste je z něj vytáhly, musíte mít heslo. Amanda je určitě zná. Dejte se do práce!" Vládkyně už od počátku tohoto hovoru přešla s Raxou na vykání. "A tentokrát už žádnou chybu neprominu. Mějte to na paměti!"
Když obrazovka zhasla, Raxa si vydechla úlevou. Otřela i čelo a popadl ji vztek na pozemšťany, kteří jí způsobily tolik perných chvil.
"Okamžitě ke mně pošlete majorku Kau a poručici Kirbu!" osopila se na techničku. A dodala: "slyšela jste naši vznešenou císařovnu, že tentokrát už žádnou chybu nepromine!"

V pokoji se rozsvítilo a Amanda se okamžitě vzbudila. Jakmile včera královna opustila arénu, dvě amazonky ji odvedly rovnou do její komnaty, kam jí otrokyně donesla nechutnou večeři. Hořce vzpomínala na předchozí hody. Ani rusá Zala nepřišla, aby jí umyla záda. Když usínala, myslela na Marky. Do této chvíle ho považovala za obyčejného vykonavatele rozkazů. Z jeho materiálů sice věděla, že je odborník na středověké planety, ale netušila, že ovládá tak dokonale historické zbraně.
Když spatřila královnu, vstala.
"Myslela jsem si, že budeš ráda, když se dozvíš, jak jsem se rozhodla," zašveholila Raxa. "Tvoji dva otroci budou zítra popraveni. Ale nemusíš kvůli tomu dřív vstávat. Jejich agónie bude trvat několik

hodin."
"Na něco takového nemáte právo," pohoršovala se Amanda.
"A kdo mi v tom zabrání? Snad ne ty?"
"Slibovala jste čestný boj."
"A nebyl? Tedy skoro. Pořád nechápu, jak ten Ray dokázal Wernu porazit beze zbraní. O to víc je třeba, aby oba zemřeli."
"Oficiálně vám oznamuji, že takový akt bude mou vládou považován za casus beli, tedy za vyhlášení války."
"Ještě dlouho potrvá, než se o tom dozví. Tví nadřízení patrně nevyšlou více než dvě lodě, které snadno porazíme..."
"Zřejmě nemáte o Unii ani zdání," rozesmála se Amanda. "Žádný neúspěch ji neodradí. Dokáže shromáždit takové síly, o jakých nemáte ani představu. Klidně z vaší planety udělají pustinu."
"Patrně blouzníš, děvenko," uchechtla se Raxa. "Jediná má bojovnice dokáže pobít stovky pozemšťanů."
"Odpoledne to tak nevypadalo," poznamenala Amanda.
Královna se rozlítila. Uštědřila jí políček a odešla. Teprve potom se Amanda rozplakala.

"Události se dávají do pohybu mnohem rychleji, než bychom si přáli," ozval se Markovi Ray. "Královna Amandu informovala, že zítra ráno budeme popraveni. Takže už nemáme moc času."
Mark se na chvíli zamyslel. Věděl, že jim ve skutečnosti příliš velké nebezpečí nehrozí, ale nechtěl dávat jejich sílu tak okatě najevo. Čím méně budou amazonky vědět o pozemské technice, tím spíše odhalí své skutečné záměry.
"Utečeme, ale rád bych vysvobodil i Amandu."
"Bude to mnohem složitější, protože nevíme, co se skrývá v novém paláci," namítl Ray.
"Nejdřív vypadneme z téhle díry. Pak se uvidí. Je tam nějaká stráž?"
Ray namířil rentgenový pohled na těžké dveře. "Nemyslím, ale pochybuji, že by na nádvoří nikdo nebyl."
"To už musíme risknout. Připrav si opasek s laserem a uspávadlo."
Android z dutiny ve stehně vytáhl dvě asi dvoucentimetrové kuličky. Markovi vsunul mezi rty prášek, který se okamžitě rozpustil. "Jestliže budeme uspávat, musíš být imunní vůči plynu."
"Díky," usmál se Mark, "ty nikdy na nic nezapomeneš. A teď vzhůru do práce!"
Z Rayova ukazováčku vyšlehl tenký červený paprsek. Za necelých pět vteřin se dveře skřípavě otevřely. Mark se zašklebil, ale vrzání nevzbudilo ničí pozornost. Nádvoří starého hradu bylo kupodivu prázdné.
Ray se podíval na dveře do nového paláce. "To je zřejmě jediná přístupová cesta. Doufejme, že tam nemají bezpečnostní zařízení."
Fasáda nového paláce přečnívala o několik pater cimbuří starého hradu. Mark ukázal na jedno okno v posledním patře. "Když tam vlezeme tamtím oknem, budeme méně riskovat. Amazonky si určitě nepředstavují, že by se tudy dalo vniknout dovnitř."
"Chyť se mě za krk," pobídl ho Ray, "ale nezapomeň, že moje antigravy unesou jen jednu osobu. Při návratu by nám to mohlo dělat potíže."
"To budeme řešit později."
Ray se vznesl s Markem do vzduchu a za necelou minutu přistáli na parapetu okna, jež bylo naštěstí pootevřené.
Vypadá to na ložnici, ale v posteli nikdo.
Tiše jako myšky vnikli do pokoje, který matně osvětlovaly oba vycházející lesbanské měsíce.
"Navaž kontakt s Laurou, ať nám řekne, kde je Amanda," přikázal Mark.
V té chvíli android na okamžik ztuhl. "Další průšvih. Někdo zaútočil na Neptun."
"Automatická obrana funguje?"
"Skvěle. Jeden stroj při střetu se silovým polem vybuchl."
V tom se dveře ložnice otevřely a rozsvítilo se. Na prahu stála s vytřeštěnýma očima mladá otrokyně. Ray jako obvykle zareagoval rychlostí blesku. Skočil po ní, popadl ji za ruku, vtáhl ji do místnosti a zavřel dveře. Otrokyně se tak třásla strachy, že se ani nezmohla na odpor. Marka její krása dojímala.
"Neboj se," konejšil ji, "nechceme ti ublížit. My jsme ti vězňové z jiné planety, co dnes bojovali v aréně."

Dívka se stydlivě usmála.
"Dovedeš nás do komnaty naší družky?"
Otrokyně potřásla hlavou a tiše hvízdla. Na tváři se jí opět rozhostil strach.
"Tentokrát, Marku," podotkl Ray, "je to pořádný průšvih. Královna asi už dostala zprávu o neúspěšném útoku na Neptun a vešla do Amandiny ložnice. Laura tvrdí, že chodby se hemží ozbrojenými strážemi. Bez tvrdého boje se tam nedostaneme. Co teď?"
Mark se na okamžik zamyslel. "Když dojde k boji, královna vezme Amandu jako rukojmí. Dostaneme se do nepříjemné situace, protože ji bude klidně mučit tak dlouho, dokud neustoupíme."
"Slečna Lindtová jim velice rychle prozradí, že jenom my dva můžeme zrušit silové pole. Takže brzy přijdou na náš útěk. Lepší bude, když rychle zmizíme. Dokud budou mít amazonky naději, že nás dostanou, nemají důvod ji zabíjet," nadhodil Ray. "Pokud se navíc dostaneme na Neptun, budeme ve výhodě. Jediná řízená střela stačí zničit celé město."
"Máš jako vždycky pravdu," povzdychl si Mark a otočil se k otrokyni: "Chceme utéct. Nevíš kudy, aby si nás nevšimly?"
Dívka několikrát ukázala dolů na nádvoří.
"Chceš tím jako říct, že hrad má tajnou chodbu?"
Otrokyně prudce pokývala hlavou.
"Ukážeš nám ji?"
Další přikývnutí.
"To bychom měli zkusit," řekl Rayovi. "Sneseš ji na nádvoří a potom se vrátíš pro mě." Telepaticky pokračoval: "Taky zavolej Lauru a řekni jí, aby s tebou zůstala ve spojení. Ať to ale neříká Amandě. Nesmějí se dozvědět, že se můžeme dorozumívat."
"A co když mi zavolá vysílačkou? Nezapomeň, že se naladila na mou vlnu."
"V žádném případě jí nesmíš odpovědět. Bude si myslet, že je porouchaná. Amazonky by nás taky mohly zaměřit."
Ray otrokyni popadl a vyskočil z okna. Byl rád, že dívka není schopna jediného slova, protože jinak by jekotem vzbudila celý hrad. Dole na nádvoří ji přitiskl ke zdi a nařídil jí, aby se ani nehnula. Byla tak zděšená, že stejně nebyla schopná jediného pohybu. Když se vrátil s Markem, ještě se chvěla jako osika.
"Kudy teď?" zeptal se jí Mark.
Dívka se poněkud zklidnila a ukázala na rohovou věž proti té, v níž byli oba předtím uvěznění. Dokradli se k ní při zdi. Ve vstupu jim však bránily masivní dveře. Otrokyně se na Marka zoufale podíval. Ray je odstrčil a zdánlivě lehce dveře otevřel. Tenkého paprsku si otrokyně ani nevšimla. Vešli do temné místnosti. Dívka chtěla jít napřed, ale Mark ji zadržel.
"Nikdo tady není," ozval se Ray.
"Nikdo tady není," pošeptal Mark dívce.
Tápala dopředu
"Posviť nám trochu," Rayi.
Z androidova krku vyšlehl paprsek světla. Dívka sebou leknutím trhla a potom kývnutím hlavy poděkovala. Sklonila se ke krbu, vsunula do něj ruku a dotýkala se různých výstupku vzadu. Nějakou chvíli se nic nedělo. Potom cosi cvaklo a vnitřek krbu se celý pootočil a odhalil úzkou temnou chodbu.
"Tak přece jen chodba!" zvolal Mark. "Vede ven z hradu?"
Přikývla a vzala ho za ruku.
"Je dlouhá? Vede až za město?"
Opět přikývla.
"Takže toho využijme," ozval se Ray.
"Ještě moment," namítl Mark. "Víš o ní jenom ty?"
Další kývnutí.
"Musíme ovšem počítat s tím, že jakmile amazonky zjistí, že jsem utekli, prohledají celý hrad a na tuhle chodbu přijdou," namítl Ray.
"Možné to je," souhlasil Mark. "Musíme je ošálit. Prorazíš dezintegrátorem chodbu v hradbě. Budou si

pak myslet, že jsme utíkali tudy."
Ray poslechl. Za deset vteřin mu z levého předloktí vyšlehl fialový paprsek a vytvořil kruhový otvor v kamenech.
"Co uděláme s tebou?" přemýšlel Mark a zahleděl se na dívku.
Ukázala palcem na sebe a na Marka.
"Aha, chceš jít s námi," usmál se. "Bude to ale velice nebezpečné a nevím, jestli mám právo vystavovat tě takovému nebezpečí."
Před prosebným pohledem provázením několika hvizdy nakonec ustoupil.
"Zasloužíš si to a chápu, že už nechceš být otrokyní těch zatracených ženských."
První vešel do chodby Ray.
8
Když královna odešla, Amanda neměla na spánek už ani pomyšlení. Zoufale hledala nějaké řešení, které by zachránilo Marka i diplomatické jednání. Uvažovala o tom, že by se vysílačkou spojila s Rayem, ale pak si řekla, že teď ještě nemá smysl kapitána Stonea zneklidňovat.
Velice ji překvapilo, když se k ní královna přiřítila znovu.
"Právě mě informovali, že když se mé jednotky pokoušely dostat do vaší lodi, narazily na silové pole a jedna stíhačka byla dokonce zničena!" zuřila Raxa.
Tentokrát Amanda úžas nepředstírala. O zapnutém silovém poli neměla ani tušení.
"Žádám tě, abys mi okamžitě vydala vaši loď!" nařizovala královna.
"Podle našich zákonů je takové jednání posuzováno jako pirátství a má vláda bude žádat odškodnění," prohlásila Amanda Lindtová co nejpevnějším hlasem.
"Jdi mi někam s takovými řečmi," posmívala se jí Raxa. "Jako bys nechápala, oč jde. Já tu loď chci!"
Amanda jen pokrčila rameny. "I kdybych vám ji chtěla vydat, nejde to. To může jedině kapitán Stone."
"Takže přiznáváš, že vašemu světu vládnou mizerní mužští!" soptila královna.
"Vůbec ničemu nerozumíte," vzdychla si Amanda. "Tady nejde o nějakou nadřazenost jednoho pohlaví nad druhým. Každý prostě dělá práci, pro kterou má kvalifikaci. To je všechno. Moje práce je vyjednávání a diplomacie. Kapitán Stone zase pilotuje a naviguje. Já se v lodi vůbec nevyznám, stejně jako on by nedokázal sepsat jedinou dohodu."
Raxa se na okamžik zamyslela a posléze se jí na rtech rozhostil mírný úsměv. "Hned se přesvědčíme, jestli mi nelžeš. Ať okamžitě zajdou pro vězně a připraví mučící nástroje. Ještě moc rádi nám všechno řeknou v bláhové naději, že si tím zkrátí své utrpení. Pojď s nám, Amando. Doufám, že ta podívaná ti trochu napraví hlavu."
Na nádvoří starého hradu dopadly první paprsky slunce. Dvě válečnice vrážely do země kovové sloupy s kruhy k upoutání mučených. V tom na nádvoří vyběhla jedna amazonky a cosi Kae pošeptala. Majorka zbledla a vrávoravým krokem přistoupila ke královně.
"Veličenstvo, stalo se cosi neuvěřitelného," koktala. "Vězňové si dovolili uprchnout!"
Amanda měla to potěšení spatřit Raxu, jak sebou trhla, jako by si sáhla na vysoké napětí. Zavládl zmatek. Stráže běhaly sem a tam, otroky nahnaly na nádvoří... Amanda se tou podívanou netěšila příliš dlouho, protože jedna amazonka jí přikázala, aby se vrátila do své komnaty.
Za čtvrt hodiny královna ve své kanceláři čekala na výsledky pátrání. Netrpělivě poklepávala prstem o stůl. Ani si nedokázala představit důsledky. Něco takového jí císařovna niky neodpustí! Může se rozloučit s nadějí, že se na Swiz vrátí jako její favoritka. Bude ráda, když vyvázne holým životem.
Dostavila se majorka Kaa.
"Tak co?"vyhrkla na ni Raxa.
"Nejdřív odřízli zámek, potom přeběhli nádvoří a vnikli do východní věže. Tam prorazili zeď, která vede mimo hrad, a utekli."
"Jak je to možné?"
Kaa pokrčila rameny. "Neprohledali jsme je. Jeden z nich měl u sebe patrně cosi jako dezintegrátor."
"Je příliš veliký," namítla královna. "Určitě bychom si ho byly všimly."
"Pozemská technika je asi dál, než jsme si myslely. Dezintegrátory mají možná mnohem menší."
"Kdo měl vězně na starosti?"

"Werna, ale teď je na marodce. Vystřídala ji Brola. V sedm hodin jim tam zanesla jídlo a tvrdí, že nic zvláštního nepozorovala. Potom jako obyčejně zavřela všechny otroky a šla na večeři. O půlnoci byla ještě na obchůzce a nic se nedělo. Z toho usuzuji, že k útěku došlo v druhé polovině noci."
"Takže mají jenom dvě nebo tři hodiny náskok. Pěšky se nemohli k astroportu ještě dostat. Pošlete za nimi okamžitě hlídky."
"Už se stalo, Veličenstvo. Tři jednotky právě teď pročesávají město. Dvě hlídky propátrávají okolí města ve vrtulnících. Dále jsem uvedla do bojové pohotovosti posádku astroportu. Nepronikne tam ani myš."
"Musíte je dostat do večera," prohlásila královna suše.
"Podle mě je to otázka jen několika hodin," odpověděla sebejistě Kaa.
"Přeji si to stejně jako ty. Při příštím spojení se Swizem chci vznešené císařovně oznámit, že jsme její rozkazy splnily."
"Podrobíte velvyslankyni útrpnému výslechu?"
"Myslím, že teď je to ještě zbytečné," vzdychla si Raxa. "Patrně nám řekla pravdu. Je to specialistka na řečnění. Skutečnými bojovníky jsou u nich muži, i když nám to připadá směšné. Mělo nám to dojít po té události v aréně. Jakmile je dostaneme, pak se uvidí, který z těch čtyř bude na mučení nejcitlivější."
Obě amazonky se usmály.
"Ještě maličkost," vzpomněla si Kaa. "Mám takový dojem, že mi utekla i moje otrokyně."
Královna jenom zavrčela. "To jsi mi měla říct dřív! Pokud utíká s nimi, domorodci je budou podporovat."
Kaa jen opovržlivě ohrnula ret. "A jak by se domluvili? Nám se to přece nikdy nepodařilo."
"Primitivové jsou někdy vychytralí. Navíc jsme se tím nikdy vážně nezabývaly. Byl to pro nás jen podružný problém. Teď se vrať na místo. Každou hodinu chci zprávu. A nezapomeň, že je chci živé. Mrtví nám nejsou k ničemu!"

Uprchlíci postupovali úzkou a vlhkou chodbou.
"Už jsme ušli aspoň kilometr," poznamenal Ray.
Potom jeho mozkový reflektor osvítil zával. Dívka plačtivě pohvizdovala, pokoušela se odstranit balvany z cesty, ale byly na ni příliš těžké.
Mark ji od nich odtáhl a tiše se zeptal: "Vede ta chodba ještě daleko?"
Přikývala a zoufale ukázala na zával.
"Je to ještě dál, než jsme zatím ušli?"
Opět kývla hlavou.
"Jestli je to tak, pak ta chodba ústí do lesa, který jsme viděli z hradu," ozval se Ray. "To by už stálo za to. Ustupte, vezmu na to dezintegrátor."
Mark otrokyni vybídl, aby šla za ním nazpátek. Domnívala se, že se vzdávají, a prudce zavrtěla hlavou.
"Neboj se, jenom se ukryjeme, dokud přítel neuvolní cestu."
"Už můžete," ozval se za čtvrt hodiny Ray, "bylo to jenom dvacet metrů a chodba pokračuje skutečně dál. Pozor, ať se nepopálíte o stěny!"
Po nějaké chvíli došli k místu, kde ze stropu crčel pramínek vody.
"Možná byste se měli napít," navrhl Ray. "Kdoví, kdy zase narazíme na vodu."
Mark i dívka se napili z dlaní. Android jim podal výživné tabletky. Dívku tabletka zprvu překvapila, ale potom několikrát radostně hvízdla.
"Taková věcička ti dá tolik energie jako jedno jídlo. Za pár minut uvidíš, jak jsi sytá," řekl jí Mark.
Ještě hodinu pokračovali chodbou a potom konečně spatřili paprsek světla. Chodba končila několika schody, které vedly do hustého trnitého křoví. Dívka se jím chtěla hned prodírat dál, ale Mark ji zadržel. Na důkaz jeho slov se ozval zvuk nízko letícího vrtulníku. Dívka poslechla a rezignovaně si sedla na vlhkou zem.
"Co je s Amandou?" zeptal se Mark.
"Laura mi zatím nehlásila nic nového. Jsou pořád ve svých komnatách a za dveřmi mají stráž. Královna zřejmě pochopila, že jenom my dva můžeme zrušit silové pole Neptunu." Ray se na chvíli zarazil a ušklíbl se. "Slečna Lindtová se mě pokouší kontaktovat. Co mám dělat?"

"Hlavně jí neodpovídej. Lepší když zůstane v naprosté nejistotě, než aby jim umožnila nás vypátrat. Mělo by ji to napadnout."
Za dvě minuty se Ray ozval znovu: "Vzdala to a stěžuje si Lauře. Laura se jí na můj pokyn pokouší vysvětlit, že jí neodpovídám patrně z bezpečnostních důvodů. Jenže slečinka to nechce pochopit."
"Nevadí, tohle vyřídíme později, pokud to přežijeme."
Mark si sedl vedle otrokyně a dívka se k němu přitulila.
"Škoda že se nemůžeme bavit. Nebaví mě na tebe jenom hvízdat. Dám ti nějaké jméno. Co bys řekla Dianě?"
Zřejmě pochopila, protože přikývla a usmála se. Mark dlouho mlčel. Potom se telepaticky obrátil na Raye:
"Začínám pochybovat o tom, že amazonky jsou z této planety. Na jedné straně je tu středověká civilizace, s jakou jsme se už setkali dřív. Ubohá políčka,vesničky, hrady. K ní patří například Diana. Pak tu jsou ty amazonky s astroportem, novým palácem a dokonalejšími zbraněmi. Všiml sis nějaké továrny, která by dokázala vyrobit ty stíhačky?"
"Mohou být v podzemí," nadhodil Ray.
"Ale i tak by musely mít doly. Musí těžit kovy a musí mít víc energetických zdrojů."
"Je to lákavá hypotéza," uznal Ray. "Ale kam tím míříš?"
"Pokud sem amazonky pronikly teprve nedávno, pak musíme připustit, že Dianin lid se vyvíjel sám až na jistou úroveň, která umožňuje určitý stupeň poznání. Postavit hrad, těžit železo, dělat z něj ocel na obruče kol a meče, to není dílo nějakých degenerovaných primitivů."
"Mohlo dojít k sekundární regresi. Například nějaká viróza, která zasáhla především mozek."
"Dobře, ale podívej se na Dianu. Když si odmyslíš ten jejich hvízdavý jazyk, řekl bys, že se chová jako slabomyslná? Rozumí absolutně všemu, co jí říkáme jazykem amazonek. Pokud to není její mateřština, pak se mu musela naučit, což je dalším důkazem inteligence."
"Dobře, ale kam tím míříš?" zeptal se Ray.
"Bez komunikace není možný pokrok, což znamená, že amazonky ani my jsme nedokázali pochopit jejich jazyk."
"A co když to jsou telepati? Osobně jsem sice nic nezachytil, ale víš, že jsem naladěn především na tvé mozkové vlny. Zkus to ty. Jsi díky té telepatické rostlině mnohem citlivější."
"Za pokus ostatně nic nedám," uznal Mark.
Obrátil se k dívce, upřeně se jí zadíval do očí a požádal ji , aby myslela na nedávnou událost. Diana byla k experimentu svolná, třebaže ji poněkud překvapil. Mark soustředil veškeré své psychické síly a moduloval je, jak ho to naučila ona inteligentní rostlina. Trvalo to hodinu a nakonec se celý vyčerpaný vzdal. Ani stopa po myšlení.
"Totální nezdar," vzdychl si.
Diana pochopila, že skončil, vstala a trochu si zacvičila, aby si uvolnila ztuhlé klouby. Poskakovala na místě, dělala legrační obličeje a vydávala pisklavé zvuky, na něž si Mark už zvykl.
"Rayi, my jsme tupci!" Uvědomil si najednou. "Poslouchej ten pískot. Vůbec jsme ho nebrali v úvahu. Je pokaždé jiný. Nahraj ho na všech frekvencích."
Obrátil se na dívku a požádal ji, aby mu povídala o svém životě. Diana si bezradně sáhla na hrdlo, ale Mark přikývl. Radostně začala vydávat pisklavé zvuky.
Ray deset minut tiše poslouchal. "Asi máš pravdu," konstatoval nakonec. "Ty zvuky by mohly být jazykem. Zřejmě mají jiný sluch než my, možná jako psi. Ale nějakou dobu mi to bude trvat."
"Dej se rovnou do práce. A vzhledem k tomu, co nás v noci čeká, měli bychom si dopřát menší siestu."
9
Na město už dávno padla noc. Královna neměla stání a ustavičně přecházela po pracovně. Po celý den prohánělа velitelky stíhacích skupin, ale zprávu, na kterou tak horečně čekala, nedostala. Hodina spojení se Swizem se neodvratně blížila. Co na to řekne císařovna?
Vešla tiše Kaa a Raxa sebou leknutím trhla. S nadějí na ni pohlédla, ale zachmuřená tvář podřízené jí prozradila vše.
"Nic," řekla Kaa. "Pročesaly několikrát celou oblast v okruhu dvaceti kilometrů. Jako by se do země

propadli. Jisté je jen to, že k lodi se nedostali."
"Aspoň něco," ušklíbla se Raxa. "To silové pole je pořád zapnuté?"
"Bohužel ano, Veličenstvo. Vyzkoušela jsem na ně všechny naše zbraně, i těžké lasery."
"A?"
"Nic. Ještě máme jaderné granáty, ale bojím se astroport zamořit. Pak bychom ho nemohly používat..."
"Naším prvořadým cílem je najít ty zatracené pozemšťany. S rozkoší budu přihlížet jejich mukám."
"Prosím, abyste mi udělala tu radost a dovolila mi mučit je jako první!" požádala pomstychtivě Kaa.
"Ještě uvidíme," usmála se královna, ale horlivost podřízené ji potěšila. "Nejdřív je musíme chytit. Co navrhuješ?"
Kaa si to už zřejmě dávno promyslela, protože odpověděla téměř okamžitě. "Utekli podle mě někdy k ránu. Do lesa se před svítáním dostat nemohli, to znamená, že se ukryli někde ve městě. Zítra uzavřeme celou oblast a prohledáme dům po domu. Použijeme plyn, abychom je přinutili co nejrychleji vylézt."
"A co když budou v noci utíkat dál?" namítla Královna.
Kaa se vychytrale usmála. "Připravila jsem jim několik ošklivých překvapení. Stráže u astroportu jsem posílila. Dva stroje hlídkují celou noc po obvodu měst. Kdyby se ti samci pokoušeli projít, dostaneme je."
"Kéž by to tak bylo," povzdychla si Raxa. "Budu to muset nahlásit císařovně. Pochybuji, že nás za to pochválí."

"Noc je dostatečně tmavá, myslím, že můžeme ven," řekl Mark.
Ray si tím nebyl tak jistý. "Uvažoval jsem o tom, zatímco jsi spal. Bude rozumnější, když vyjdu zatím jenom já. To pro případ, že nám naše půvabné přítelkyně připravily nějakou léčku. Použiju antigrav a poletím těsně nad stromy. Neměly by si mě všimnout. Navíc si myslí, že se přesunujeme pěšky. V té výšce mě radary nezaberou."
Mark uznal, že android má pravdu. Díky ochrannému opasku by sám prošel, ale nechtěl Dianu vystavovat zbytečnému nebezpečí.
"Zkus se dostat až k astroportu, ale zůstaň se mnou ve spojení."
"Dejte si tabletky a ještě odpočívejte. Nebudu pryč dlouho."
Mark podal Dianě jednu tabletku a s povzdechem si sedl. "Co bychom si bez tebe počali?"
Diana několikrát hvízdla a ukazovala k lesu.
"Máme jít tímto směrem?"
Horlivě kývala hlavou a Mark pokračoval: "Pokud si vzpomínám, tak první obydlená vesnice je dost daleko a šli bychom k ní několik týdnů."
Zavrtěla hlavou.
"Našla bys něco blíž?"
Přikývla.
"V lese jsou povstalci?"
Diana se usmála a Mark pochopil, že hádal správně. Rayovi se Dianin jazyk ještě nepodařilo dešifrovat.
Chvíli mlčeli a opírali se jeden o druhého. Styk s dívčím tělem byl Markovi příjemný. Otočil hlavu a jakoby náhodou se jejich rty dotkly. Potom je už spojil vášnivý polibek. Chtěl se od Diany odtrhnout, ale ona ho stáhla na sebe a v mžiku ztratil jakékoli ponětí o čase...
Když už jen odpočíval, prodral se křovím Ray.
"Asi tě nepotěším. Amazonky obklíčily astroport a mají silné lasery. K Neptunu se nedostaneme ani s antigravy, i kdybys měl pole na maximum. Stačí, aby na nás soustředily veškerou palebnou sílu."
"To se dalo čekat. Musíme tedy několik dní počkat, až poleví v ostražitosti. Ale tady zůstat nemůžeme, protože zítra se to tu už bude hemžit hlídkami. Schováme se v lese na severu. Diana předpokládá, že tam najdeme pomoc."
"V tom případě se vydáme okamžitě na cestu. Zatím mají u lesa jen dvě hlídková vozidla."
Vyrazili a drželi se těsně u Raye. Tou tma nijak nevadila a upozorňoval je na překážky. Šli tak celou noc. Mark byl celý zpocený a bolel ho každičký sval. Diana však pochod snášela docela dobře. Strach, že ji amazonky dostanou, jí patrně dodával křídla. Krátce po rozednění Mark nařídil zastávku. Schovali se v

houští. Diana padla vyčerpáním k zemi. Její ztrhané rysy svědčily přece jen o vyčerpání. Přitulila se k Markovi a rázem usnula.
Když se Mark v poledne vzbudil, zeptal se Raye, co je nového.
"Hlavně se nehýbej. Už několikrát nad námi přeletěly. Zachytil jsem vlny, které nedokážu identifikovat."
"Zachycují biovlny?"
"To bych neřekl. Myslím, že jsou to jen detektory pohybu."
V tom zašramotily větve a všichni sebou trhli. Ale hned se jim ulevilo. Asi padesát metrů od nich kráčelo zvíře podobné obrovskému modrému jelenu s ohromným parožím a za ním pět samiček.
Krátce nato nad nimi zavrčel vrtulník. Kroužil nad zvěří. Uplynulo několik minut a potom se z vysílačky ozval hlas: "Tady gama. Cíl se pohybuje asi sto metrů napravo od vás."
Zakrátko se ukázal transportér na vzduchovém polštáři se dvěma bojovnicemi. Jedna řídila a druhá s laserem v ruce propátrávala křoviny. "To jsou jenom skeři," rozesmála se. "Jednoho složím."
"Povoluje se, ale pospěšte si. Ty samce jsme ještě nenašly. Prohlídka města byla neúspěšná. Určitě se skrývají v lese."
"V noci by takovou vzdálenost neurazili. Spíš budou někde u astroportu."
"To je sice možné, ale máme rozkaz hlídat celý les. Královna zuří, a když uděláme nějakou chybu, čeká nás trest. Pátrání bude prý pokračovat i v noci, dokud je nedostaneme."
"Doufám, že nás vystřídají," vzdychla si amazonka.
"Možné to je, ale ne jisté. Jakmile tu potvoru zabijete, vraťte se do města pro další rozkazy. My letíme nad lesem k astroportu."
Amazonky vylézaly z vozidla a chystaly se na nic netušící skery.
"Nějakou dobu se odtud nehneme," upozornil Ray.
Mark potřásl hlavou. "Měl bych řešení. Podle mě se jedná o sebeobranu. My si přece nezačali. Takže máme právo zaútočit. Zlikviduj je laserem a zmocníme se vozidla. Než se vrtulník vrátí, můžeme ujet pěkný kus."
Amazonky se skácely skoro současně. Ani jim nedošlo, co se s nimi děje. Každá měla uprostřed čela dírku. Mark vzbudil spící Dianu a rychle ji odtáhl k transportéru, zatímco Ray nakládal mrtvoly.
"Dokážeš to řídit?" zeptal se Mark.
Ray se prohlédl řídicí desku. "To je hračka. Je to ještě primitivní technika. Připoutejte se, bude to s námi házet."
Vzápětí už vyrazili a uháněli maximální rychlostí k severu.
Po dvou hodinách šílené jízdy Mark ukázal na skalní masivy po pravici. "Řekl bych, že jsme urazili takových sto kilometrů. Schoval bych se v tamtěch skalách. Všiml jsem si nějakých jeskyní. Tam nás detektory nenajdou. Abys je zmátl, odjedeš k astroportu a vrátíš se pomocí antigravu. Dávej si ale pozor na vrtulníky."
"Dobrá," souhlasil Ray, "ale než se vrátím, dej si pole na maximum."
Dojel ke skalám, zastavil před jednou jeskyní a podal Markovi laserovou pušku amazonek. "S tím se nějakou dobu ubráníš." Potom prudce vyrazil dopředu a ztratil se jim z dohledu.
Mark zavedl Dianu do jeskyně a řekl: "Tady můžeme pokračovat v siestě."

10

"Taková je tedy situace, vznešená císařovno. Nejenže se nám je nepodařilo dostat, ale navíc jsme našly dvě zabité bojovnice. A postrádáme jeden vrtulník. Hlídkoval poblíž astroportu a najednou jsme ztratily kontakt. Jako by se vypařil."
Císařovniny rysy se křivily stále víc. Chvíli mlčela, ale ta chvíle připadala Raxe jako celá věčnost. Nakonec mrazivým hlasem řekla: "Nedostatečný výcvik. Zchoulostivěly jste, zlenivěly! To už je kumšt, aby byl někdo tak neschopný a nešikovný jako vy! Zbavuji vás velení. Máte domácí vězení, dokud nová královna nerozhodne o vašem osudu. Ať se dostaví Kaa. Myslím, že je mnohem schopnější."
Raxa vrávorala ven z místností a minula se s majorkou, v jejíchž očích zaznamenala vítězoslavný lesk. Kaa na ni žárlila už léta a bylo jasné, že nově nabyté moci využije k tomu, aby se pomstila za různá menší příkoří.
Císařovna vydávala Kae rozkazy. "Máš tři dny na to, abys ty uprchlíky chytila a zmocnila se jejich lodi.

Když se ti to nepodaří, Gala dostane za úkol zničit loď jadernými raketami a bombardovat les."
"Co mám udělat s tou velvyslankyní?"
"Nech ji naživu, použijeme ji jako rukojmí."
"A s Raxou?"
"To už je na tobě," pravila císařovna. "Za svůj neúspěch si zaslouží cokoli. Totéž ale bude platit i pro tebe. Na to nezapomeň!"
Raxa vešla do svého pokoje a padla do křesla. Do dveří nahlédla Zala.
"Chci ti jenom říct, že je mi moc líto, co se ti stalo. Kdybych ti mohla nějak pomoct, tak mi dej vědět. Jsem tvoje přítelkyně."
Víc říct nestačila, protože do místnosti už vstoupila Kaa s několika strážnými.
"Vypadni!" nařídila Zale. "Dneska večer budeš na mě čekat v pokoji. I já chci poznat tvé umění vyvolat slast."
Zala zrudla jako pivoňka a okamžitě odběhla.
Kaa se na Raxu nenávistně zadívala. "Už dlouho jsem čekala na tuhle chvíli a vychutnám si ji. Kolikrát jsem doufala, že budu s tebou, ale tys dávala přednost hrubým hrátkám s otroky. V paláci už nemáš co dělat. Zavřeme tě k otrokům, které máš tak ráda. A stejně tak velvyslankyni." Potom se obrátila na stráže: "Velitelky jednotek se okamžitě shromáždí v mé pracovně."

Na sklonku dne se ozval Ray a oznámil jim, že musel dezintegrovat jeden vrtulník, který ho zřejmě zpozoroval. Mark se dívkou opustili jeskyni. Diana nakrčila nos a pozorně si prohlížela zem. Potom popadla Marka za loket a zastavila ho.
"Asi něco cítí," usoudil Mark.
Dívka přistoupila k vysokému stromu a chtěla z něj ulomit větev. Nedařilo se jí to, a tak jí Ray podal nůž. Radostně hvízdla, větev odřízla a udělala si z ní hůl s vidlicí. Potom šla opatrně napřed s očima upřenýma do trávy. Z čista jasna prudce přirazila vidlici k zemi. Polapila asi metrového hada! Jedním seknutím nože mu oddělila hlavu a se smíchem zvedla ještě se svíjející tělo. K Markově zděšení si je oloupala jako banán a s chutí se do něj pustila.
Nabídla taky Markovi. Zavrtěl hlavou a zvedl se mu žaludek. Jeho odmítnutí ji zřejmě zklamalo, ale neubralo jí na chuti. V cestě pokračovali ještě asi hodinu. Listím stromů už pronikalo jen slabé světlo. Potom zaslechli podivné bzučení, sice tiché, ale v dívce vyvolalo paniku. Roztřásla se po celém těle a rozhlížela se.
"Zesil si pole," doporučil Ray. "Řekl bych, že nám hrozí bezprostřední nebezpečí." Netrvalo dlouho a blížil se k nim roj jakéhosi hmyzu. Diana se pokusila o útěk, ale Ray ji strhl k sobě. Zakrátko se na ně roj vrhl.
Mark s nechutí pozoroval hmyz, který silové pole od nich udržovalo v deseticentimetrové vzdálenosti. Připomínal ohromné sršně. Roj byl tak hustý, že přes něj nebylo vidět. Slyšel ještě, jak Diana řve, potom se ho zmocnila nesmírná únava, podlomila se mu kolena a skácel se k zemi.

Když se opět probral, skláněl se nad ním Ray. Po podivných sršních už nebylo ani památky.
"Co se to stalo?"
"Ty mrchy jsou masožravé a pustily se do Diany. Nezbývalo mi než použít uspávací granát. Naštěstí na ně zabral. Přenesl jsem vás o kus dál, pak jsem je zlikvidoval dezintegrátorem. Na to, abych ti dával neutralizační tabletku, jsem jaksi neměl čas."
"Jak je Dianě?"
"Ještě spí. Je trochu pokousaná, ale už jsem ji ošetřil, za pár hodin nebude mít ani jizvu. Nebýt mě, sežraly by ji zaživa!"
"Děkuju ti. Ten les není moc pohostinný. Vzbudíme ji a jde se dál."
Ray se nad Dianou sklonil, rozevřel jí rty a vsunul jí pod jazyk tabletku. Za dvě minuty otevřela oči. Očividně ji překvapilo, že je ještě naživu. Bolestivě písknula, ale Mark ji přesvědčoval, že nebezpečí už pominulo.
"Jakmile se trochu vzpamatuješ, pokračujeme v cestě."

Mrkala na souhlas. Po chvíli se zvedla a vrávoravě se dala do kroku.
Byla už naprostá tam, Ray však nemohl použít mozkový reflektor, aby je nespatřili z vrtulníku.
Šli ještě další hodinu. Diana se ustavičně rozhlížela, krčila nos, jako by větřila. Po pěti minutách ukázala, aby pokračovali doleva.
Zakrátko vyšli na paseku s několika chýšemi. Kolem ohně tam seděla skupina mužů a žen.
Než se nadáli, obstoupilo je asi dvacet mužů s oštěpy a meči. Mezi nimi vynikal mohutný vousatý chlap, který pronikavě hvízdal. Diana se k němu rozběhla a objala ho, čímž se atmosféra značně uvolnila. Potom ukázala na Marka a Raye. Vousáč podal pozemšťanům ruce a pozval je k ohni, na němž se opékal veliký kus masa. Diana, která si s oním mužem ustavičně pohvizdovala, odřízla dva pořádné kousky masa a přinesla je svým přátelům.
A protože Mark od příletu na Lesban žil jenom z tabletek, s chutí se konečně zakousl do něčeho pořádného. Tiše jedl a roztržitě vnímal hvízdot kolem sebe.
Potom se ozval Ray. "Myslím, že to mám. Chybělo mi už jen pár prvků a ty mi dodal rozhovor mezi Dianou a tím vousáčem."
Mark se otočil k Dianě. "Rozumějí řeči amazonek?"
Zavrtěla hlavou.
"Nevadí. Můžeš svým jazykem opakovat Rayovi to, co ti řeknu?"
Poslechla, i když nechápala, co tím Mark sleduje. Za čtvrt hodiny je Ray přerušil. "Hotovo. Už jejich řeči rozumím. Horší bude jim odpovídat a myslím, že nebudu mít dobrou výslovnost."
Ray začal hvízdat, Diana se usmála a hned mu odpověděla.
"Říká, že ten vousatý je její táta a že nám děkuje za to, že jsme mu přivedli dceru."
Mark se pak rychle dozvěděl, že tohle jsou původní obyvatelé Lesbanu. Dostali se zhruba na úroveň pozemského středověku. Každá vesnice byla prakticky nezávislá a jen velice teoreticky jim vládl král, který žil v hradu ve městě. Před čtyřmi lety přistála poblíž města kosmická loď. Část zděšených obyvatel uprchla do lesa. Král Csir, Dianin otec, a několik rytířů šli příchozím naproti. Cizinky se ale s nimi ani nepokusily jedna a okamžitě zahájily palbu ze strašlivých zbraní. Král se zachránil jen zázrakem. Byl zraněn a amazonky ho považovaly za mrtvého. Odplížil se od křoví, kde ho druhý den našel nějaký dřevorubec a vzal ho k sobě. Obyvatelům planety začal hrůzný sen. Válečnice všechny lidi na hradě změnily v otroky a obyvatelé města a vesnic se stali robotníky. Museli se starat o astroport a podle plánů amazonek a z materiálu, který jim dodaly, vystavět nový palác. Navíc musel okupantky živit. Když neuposlechli, čekaly je kruté tělesné tresty, které mnohdy vedly i k smrti. Dianu si Kaa vybrala za osobní otrokyni.
"Byla to učiněná hrůza. Nejenže jsem jí musela sloužit," vyprávěla dívka, "ale každý večer jsem se stávala její hračkou. Její největší rozkoší bylo mě týrat. Spoutala mě nebo mě bičovala tak dlouho, dokud jsem neztratila vědomí. Nebýt tebe, zahynula bych. Často jsem uvažovala o tom, že radši skočím z okna."
"Ani nevím, jak bych vám poděkoval za to, že jste ji osvobodili," přerušil ji starý král. "Pomůžete nám ty ďáblice porazit?"
"Velice rád, ale obávám se, že vám přineseme spíš nepříjemnosti. Odvažují se amazonky až sem?"
"Jen velice zřídka, když shánějí oběti do arény."
"Obávám se, že nás budou hledat i tady. Asi bude rozumnější, když se vašeho pohostinství zřekneme."
Csir se zamyslel a Mark čekal. Konečně král důstojně pravil: "Je to od vás šlechetné, ale byla by hanba, kdybychom vaši nabídku přijali. Už čtyři roky nás ty ďáblice nutí, abychom se schovávali jako zvěř."
"Proč jste neodešli do jiných vesnic, které neokupují?"
Csir se smutně usmál. "Myslíte si, že by přijaly padlého vladaře? Váš příchod je pro nás znamením osudu. Budeme bojovat po vašem boku. I kdybychom neměli nejmenší šanci na vítězství, zachráníme se aspoň čest. Lesban krále bez koruny nepotřebuje."
"Mají ale silnější zbraně," namítl Mark.
"To víme, ale my zase budeme bojovat v terénu, který známe. Promluvím se svými muži."
Několik minut hovořil se skupinou bojovníků, kteří okamžitě dávali melodickými hvizdy najevo své nadšení. Csir se k pozemšťanům vrátil se statným, svalnatým chlapíkem s hřívou světlých vlasů.
"Tohle je Tor," představil ho. "Pochází z jedné vzdálené vesnice a přidal se k nám minulý týden. Je to

dobrý bojovník a rád by se vás na ty ďáblice vyptal. My si zatím připravíme zbraně."
Mladý muž si přisedl k Markovi a k Rayovi. Mark mu prostými slovy vysvětlil, že přiletěli z jednoho vzdáleného světa, aby navázali styky s těmi, jež považovali za vládkyně Lesbanu. Tor existenci jiných světů přijal klidně a dlouho se vyptával na Pozemskou unii.
"Proč nezavoláte na pomoc své lidi?" napadlo ho celkem logicky.
"Nejde to, protože se momentálně nemůžeme dostat ke své lodi. A navíc naši velvyslankyni vězní amazonky."
V té chvíli se telepaticky ozval Ray. "Amandu a Lauru přemístily do cely ve starém hradě vedle té, v níž jsem byli my. Jsou tam zavřené s dalšími sluhy. Zábavné na tom je to, že tam s nimi strčily i Raxu. Asi uspořádaly převrat."
11
Kaa pohlédla na své družky. Podepsala se na ní únava, ale pohled měla živý a jiskrný. Svolala si generální štáb. Kromě Werny a Skeny tam byly ještě dvě energické velitelky hlídek Vara a Mila.
"Shrňme si to," řekla Kaa a zabodla prst do podrobné mapy oblasti. "Jsou na útěku už osmačtyřicet hodin. Podle očekávání se nejdřív pokusili dostat na astroport. Nepodařilo se jim to, a tak se uchýlili do lesa."
"Je dost hluboký a nevíme, kde začít hledat," poznamenala tlustá Werna, která dostala umělý chrup.
"Musí si přece sehnat něco k jídlu. Dřív nebo později," uvažovala Kaa. "Navíc je s nimi jedna otrokyně. Nepochybně se pokusí přidat k nějakým banditům." Ukázala na jedno místo a pokračovala: "Tyhle červené značky vyznačují místa, kde žijí primitivové. Tady přece odchytáváme samce do arény."
"Které místo si tak mohl vybrat?" dumala Mila.
"Určitě to nejbližší," vysvětlovala Kaa. "Nezapomeňte, že jdou pěšky. Za úsvitu tuhle oblast obklíčíte. Vrtulníky vysadí jednotky na severu a na východě. Utvoří rojnici. Transportéry zatím zaútočí od jihu a od západu. Vrtulníky zůstanou a budou hlásit jakýkoli pohyb v lese. A do večera pochytáte všechny samce. Za operaci je odpovědná Vara. Mila bude velet vrtulníkům a Werna transportérům. Dejte se okamžitě do díla."
Amazonky rázně zasalutovaly a chvatně opustily pracovnu. Kaa si vzdychla a vrátila se do pokoje, kde na ni čekala Zala.
"Předveď mi něco ze svého umění," zabručela nová královna. "Potřebuju pořádnou relaxační masáž."

"Werno, jsou vozidla na místě?" zjišťovala vysílačkou Vara, plavovláska s hrubými rysy.
"Rozvinuly jsme se podle plánu a čekáme na tvůj rozkaz. Vrtulníky už provedly výsadek?"
"Právě teď. Za minutu se dejte na pochod. Udržujte se mnou spojení. Budu létat nad sektorem. Naše zvěř zřejmě nic netuší, protože neregistrujeme žádný pohyb."
Slunce stoupalo nad vrcholky stromů a osvětlovalo moře zeleně. Vara na kontrolní obrazovce sledovala postup pěti transportérů. Operace probíhala přesně podle plánu. Vesnice byla obklíčena a smyčka se stahovala.
V jednom voze se bavily dvě amazonky. Jedna řídila a druhá s prstem na spoušti ostražitě sledovala každý keř. Aby měla lepší mušku, zvedla plastikovou kopuli, která posádku obyčejně chránila.
"Docela příjemná projížďka," smála se řidička. "Ale myslím, že tolik lidí na pár primitivů je přece jen luxus. Děláme jim tím příliš velkou čest."
V té chvíli spadlo do vozidla ze stromu cosi jako drn o velikosti ananasu. Obě pohlédly do větví, ale nic zvláštního neviděly. Potom zaslechly podivné bzučení. Z toho, co považovaly za suché bláto, se zvedl roj. Sršni se vrhli na amazonky. Následovaly výkřiky bolesti. Ženy se zoufale oháněly rukama, ale marně. Pokusily se o útěk. Sršni z nich trhali kusy masa. Amazonky se válely po zemi, ale zdivočelý hmyz pokračoval v hodech.
"Trojko, odpověz," ozývala se z vysílačky Vara. Když jí nikdo neodpovídal, změnila frekvenci. "Werno, ztratila jsem spojení s trojkou."
"Jsem nedaleko, jedu se tam podívat."
Vara zatím na obrazovce sledovala postup pěších bojovnic.
"To je hrůza," zaúpěla Werna. "Něco takového jsem v životě neviděla. Zaživa je požírá nějaký hmyz.

Místy jsou už vidět kosti."
"Jsou ještě naživu?"
"Nevím. Jedna se trošku pohnula. Aspoň se mi tak zdálo."
"Doraz je, ať se netrápí. Narazily asi na hnízdo rorfů. To jsou masožravé vosy, naštěstí dost vzácné. Vůz nech na místě, vyzvedneme si ho na zpáteční cestě. Ať všichni zaujmou svá postavení. Těch dvou je mi líto, ale musíme pokračovat v akci."
Werna, ještě celá bledá, řekla řidičce: "Slyšela jsi. Jeď k tamté mýtině. Zkrátíme si to."
Neuplynuly ani tři minuty a ve sluchátkách zaslechly výkřiky, po nichž následovalo sténání.
"Tady pětka," ozvalo se z vysílačky. "Ze stromů spadli hadi. Uštkli nás... Brola je v bezvědomí... Dusím se... Udělejte..."
"Pokračujte. Posílám vrtulník," nařídila Vara a hned se spojila s Milou. "Co vy?"
"Dodržujeme pochodovou osu," hlásila Mila. "Co se děje s vozy?"
"Nějaké přírodní potíže... Nejdřív sršni a teď hadi. U tebe nic?"
"Ne. Detektory vrtulníků nezaznamenávají žádný pohyb. Asi vesnici opustili a někde se zahrabali."
"Dávej si pozor. Dvě náhody tak rychle za sebou jsou už trochu podezřelé. Vrtulník mi potvrdil smrt Broly a její řidičky."
Mila se podívala na své ženy, které postupovaly v rojnici. Vtom družka napravo najednou zmizela. Pouze vykřikla a potom ji pohltila země. Dívka vedle ní se jí hnala na pomoc, ale potkalo ji totéž. Mila rázným povelem jednotku zastavila. Opatrně se přiblížila k jámě zakryté větvemi. Dno se ježilo zašpičatělými kolíky, na něž se obě dívky nabodly. Radši odvrátila pohled.
"Tohle si tedy krutě odpykají," řekla zlomeným hlasem. "Deset primitivů za to umučíme na nádvoří k smrti!"
Taková vzrušující vyhlídka výrazně zvýšila morálku amazonek, které se daly znovu, ale už opatrněji na pochod. O sto metrů dál tři z nich přecházely paseku. Ani si neuvědomily, že jsou na nekrytém prostoru. Vyšlehlo pár laserových paprsků a zhroutily se k zemi.
"Střílejte!" křičela Mila, ale bylo už pozdě. "Kryjte je! To je on! Jedině on dokáže používat naše zbraně!"
Rojnice amazonek zahájila palbu naslepo, protože ani jediná protivníka neviděla.
Mila nahlásila situaci vysílačkou.
"Dávejte si pozor," odpověděla jí Vara. "Shora vůbec nic neregistrujeme. Není tam žádný pohyb."
Konečně překonaly mýtinu. Po dalších třiceti metrech dvě dívky spatřily pozemšťana, jak se jim pošklebuje, ale než na něj stačily zamířit, ztratil se jim. Vztekle se vrhly vpřed. Mila se je pokoušela ještě zadržet, ale pozdě. Amazonky zakoply o liánu nataženou přes cestu, hned na ně dopadla ježatá koule a doslova je přibila k zemi.
"Pozor, zvěř před vámi ustupuje," hlásila jim Vara. Následovalo bručení a šumění ve sluchátkách. "Máme nějakou poruchu. Detektor pohybu nefunguje. Zkusíme ho opravit. Buďte opatrné."
Mila jen zaskřípala zuby. Snad si Vara nemyslí, že je to pro ně nějaká procházka? Ztratila už sedm bojovnic.
Vara nadávala techničce a honila ji, aby si s opravou pospíšila.
"Já to nechápu," zoufala si dívka. "Jen se podívejte, všechny obvody nějak vypadly."
"Můžeš to spravit?"
"Trvalo by to několik hodin a navíc potřebuju náhradní díly."
"To se špatně staráš o svěřený materiál! Takovou nedbalost si vypiješ!"
"Mám problémy se spojením s vozy," hlásila Werna. Nemůžeš je kontaktovat?" Vzrušeným hlasem pokračovala: "Na vůz mi spadl balík lián. Vidím... Au!"
Wernu vystřídal hlas řidičky. "Střílejí po nás šípy. Werna to dostala. Zkouším..."
Potom se spojení přerušilo. Vara se otočila na spojařku, která jen vrtěla hlavou. "Ostatní dva vozy se nehlásí."
"Poručice Kirbo, leťte je hledat!"
Vrtulník se vznesl a zastavil se těsně nad vrcholy stromů. Za chvíli poručice ohlásila, že vidí jeden vůz. "Werna je prošpikovaná šípy. Jiné vozy nevidím."
Vara na okamžik zavřela oči. Když je znovu otevřela, měla pocit, že se jí to jenom zdá. Vrtulník zmizel a

spojařka jí sklesle potvrdila, že s ním ztratila spojení.
"Mám vesnici na dohled," hlásila v tu chvíli Mila. "Je to jen deset chatrčí. Co teď?"
"Vypalte ji a přeskupte se!"
Mila ani nestačila předat rozkaz a už k ní uháněla jedna amazonka.
"Já to nechápu! Tři z našich se opozdily, šla jsem je hledat a našla jsem je mrtvé. Šípy. Ale nikde nikdo."
Mila si vzdychla a ukázala na křoviny kolem. "Můžou se schovávat kdekoli. Detektory jsou mimo provoz, takže jsme prakticky slepé. Předej následující rozkaz: Zaútočte na vesnici a zapalte ji, potom pro nás přiletí vrtulníky. Celé je to nějak na levačku."
Zprava se ozvaly výkřiky a vyšlehlo několik laserů. Mila s amazonkou zalehly. Následovalo ticho. Mila opatrně vstala. Žádného protivníka neviděla.
"Můžeš vstát," řekla družce.
Ta se však nehýbala. Sklonila se k ní a převrátila ji na záda. Těsně nad kořenem nosu spatřila dírku. Hystericky se rozječela. Třesoucí se rukou sáhla po vysílačce. "Ustupte! Ustupte! Vraťte se na paseku, kde nás vysadily."
Následoval ztřeštěný útěk. Když Mila celá udýchaná doběhla na paseku, zjistila, že zbyly už jenom čtyři. Čekala několik minut na vrtulníky a potom zařvala do vysílačky: "Varo, tak co je?"

Kaa zatím ve své pracovně poslouchala rádiový provoz, ale nechápala, co se děje. Když se její ženy nevracely, utěšovala se, že mají zřejmě nějakou technickou závadu. Když po hodině spatřila Milu a Varu, zděsila se. Obě šly jako náměsíčné. Nalila do nich několik sklenic alkoholu a teprve pak z nich dostala jakous takous řeč.
"To je neuvěřitelné," rozlítila se. "Cvičné bojovnice porazí hrstka primitivů! Jste neschopná banda!"
Takovou nespravedlnost Mila nevydržela. "Neurážej naše padlé! Mohla jsi tam být s námi. Patrně jsi zapomněla, že se k těm primitivům přidali pozemšťané. Budeš se možná divit, ale i oni jsou válečníci. Mělo tě to napadnout, když tak snadno zvítězili v aréně. Tu zeď přece prorazili dezintegrátorem."
Kaa se rychle zklidnila. "Promiň, nechtěla jsem tě urazit. Vím, že jsi statečná. A Vara taky. Jenom jsem myslela na císařovnu, až ji to tom budu informovat. Bude zklamaná. Myslíte, že můžeme v noci zahájit další operaci?"
"S kým?" vzdychla si Vara. "Ztratily jsme přes polovičku hradní posádky. Astroport nemůžeme nechat bez ochrany. O tohle jim asi jde."
"A bez těžkých zbraní to nemá smysl," dodala Mila.
Kaa se zamračeně dívala na mapu. "Nemůžeme to ale nechat jen tak. Je to pro nás nebezpečné. S ukořistěnými zbraněmi na nás můžou zítra klidně zaútočit. Musíme jednat okamžitě."
"Ale jak?" ozvala se Vara.
Na královniných rtech se objevil krutý úsměv. Přece nenecháme takový zločin bez trestu. Shodíme na vesnici taktickou atomovou bombu. V okruhu dvaceti kilometrů všechno zahyne. Jděte si lehnout, postarám se o to s Elnou."

12

Csir plácal Marka po zádech. "Díky vaší statečnosti jsme zvítězili," jásal.
"I vaši muži si zasluhují pochvalu," odvětil pozemšťan. "Celou noc pracovali na pastích, které tak demoralizovaly útočnice. A Tor je s lukem přímo kouzelník."
Mladý muž se usmál. "Hodně jsem trénoval už jako dítě."
Ray, který sledoval veškerý rádiový provoz amazonek, dodal telepaticky: "Především jsme měli štěstí, že jim právě včas odešel detektor. Takže jsme mohli nepozorovaně přesunovat."
"Blahořečím nebesům, že vás má dcera přivedla," pokračoval rozradostněný Csir. "Jen my dva jsme věděli o tajné chodbě. Řekl bych, že teď bude dlouho klid. Hned tak se nevrátí."
"Obávám se, že bychom spíš měli rychle zmizet," namítl Mark. "Naše vítězství je příliš skvělé, než aby to amazonky nechaly jen tak. Ve své pomstychtivosti jsou schopny nasadit i strašlivé zbraně, proti kterým jsme bezmocní."
Král pochybovačně vrtěl hlavou.
"Mají pravdu," vyhrkl Tor. "Musíme pryč."

Csir se dal nakonec přesvědčit a vydal příslušné rozkazy.
"Rayi, jdi pro jejich vozy. Naložíme na ně ženy a děti," rozhodl Mark.
Transportéry byly zakrátko ve vesnici a Ray zabručel: "Škoda že nemáme ještě třetího řidiče, ušetřili bychom čas."
"Co kdybych to zkusil já?" nabídl se Tor.
Mark si nedělal velké iluze, ale nakonec ho pustil k řízení a vysvětlil mu, k čemu je který knoflík. K jeho velkému překvapení si Tor řízení osahal a napodruhé mu to už šlo.
"Vyrazíme," řekl a podíval se s obavami k obloze. "Csire, postupujte na sever. Až vyložíme ženy a děti, přijedeme pro vás."
Přesun proběhl bez problémů. Za tři hodiny se všichni shledali na břehu jednoho potůčku.
Vtom se obzor rozzářil jasněji než zapadající slunce. Mark si otřel náhle zpocené čelo. "Měl jsem pravdu," vydechl. "Amazonky si pospíšily. Csire, do té oblasti několik let nevstupujte. Je to tam velice nebezpečné a jedovaté."
Šokovaný král jen pokýval hlavou. "Poslechneme tě, příteli, protože ti věříme. Postavíme si novou vesnici přímo tady. Přes stromy nás nebude vidět."
"To je rozumný nápad," souhlasil Mark. "Dáme se rovnou do práce."
Unavení muži nasekali větve a zbudovali provizorní chýše. Ray s Markem jim vydatně pomáhali. V jedné chvíli se Mark dostalo do Dianiny blízkosti. Dívka se mu vrhla do náruče.
"Kdybys jen věděl, jak jsem se o tebe bála!"
Pokoušel se jí vymanit. "Neblázni. Co když nás někdo uvidí," bručel.
Ale dívčinu odhodlání nedokázala odolat dlouho. Natáhli se na hebký mech a o tom, co se dělo pak, mohl vyprávět jedině tichý noční les.

Kaa odemkla dveře cely, v níž držela Amandu s Laurou. Mlčky a nenávistně se na vězeňkyně zahleděla.
"Chtěla jsem vás jenom informovat," řekla posléze, "že ti vaši dva otroci jsou už konečně mrtví. Nechám vás do rána přemýšlet. A pokud skutečně nedokážete přerušit silové pole kolem lodi, pak vás už k ničemu nepotřebuji. Dám vás veřejně popravit. A věřte mi, čeká vás velice nepříjemná smrt."
Potom navštívila i druhou celu, kde věznila bývalou královnu Raxu.
"Svou nedbalostí jsi zavinila smrt mnoha našich družek. Zítra skončíš v aréně, ale ne se zbraní v ruce jako válečnice, nýbrž jako obyčejná kriminálnice. Ale než ten rozkošný okamžik nadejde, strávíš poslední noc v cele s pozemšťankami. A budete mít společnost."
Obrátila se k Elně a nařídila: "Zavři tam s nimi čtyři pořádné samce. Určitě si na nich budou vybíjet své pudy až do rána."
"To je hanebné," protestovala Raxa. "Máš právo mě zabít, ale ne pokořit."
"Domnívala jsem se, že ti poskytnu útěchu," posmívala se jí nasládlým hlasem Kaa. "Jestliže ne, pak se nedá nic dělat, své rozhodnutí nezměním."
Strážné hodily Raxu do cely k Amandě a Lauře. Za pár minut k nim přibyli ještě čtyři otroci. Dozorkyně s hrubým smíchem za nimi zabouchly dveře. Raxa na okamžik ztuhla, měla pocit, že sní, potom se zuřivě vrhla na muže, kteří byli překvapeni stejně jako ona. Zakrátko ji však přemohli a přimáčkli ke zdi.
"Buďte zticha!" zařvala Amanda. "Jsou to taky vězňové a určitě nám nechtějí ublížit."
Otroci na důkaz jejích slov pokývali hlavami a Raxu pustili. Bývalá královna se nehnula z místa a rty se jí třásly.
"Neztrácejme naději," zašeptala Laura Amandě v galaktickém jazyce. "Mark a Ray nám přijdou na pomoc. Jsou tak milí!"
Amanda se smutně pousmála. "Copak jsi neslyšela královnu? Jsou přece mrtví."
"Ale já si myslím, že je brzy uvidíme."

"Musíme jednat okamžitě," zavrčel Mark, když ho Ray informoval o situaci. "S vozem jsme u hradu za tři hodiny."
"Pokud nenarazíme na nepřátelské hlídky."
"O ty se postaráš ty. Amazonky si myslí, že jsme se ve výbuchu vypařili. Musíme toho využít. Přece

nedovolíme, aby slečnu Lindtovou popravily. Umíš si představit, jak by se Khov tvářil."
"Ať použije svého diplomatického umu," zažertoval cynicky Ray.
"Nech toho. Musíme vyrazit."
Král, který už padal únavou, jim jen doporučil, aby byli opatrní. Když nastupovali do vozu, přistoupil k nim Tor.
"Rád bych jel s vámi. Vyznám se tady a dokážu se velice tiše plížit."
Mark váhal a Tor zamával lukem. "Takový šíp je někdy lepší než laser."
"Tak tedy ano," souhlasil neochotně Mark. "Nastup si."
Transportér vyrazil do lesa.
"To pérování by taky mohly mít lepší," zavrčel Mark a vší silou se držel sedadla. Tor jen pokýval hlavou.
Po dvou hodinách šílené jízdy Ray zastavil u vstupu do tajné chodby. Rychle vůz zamaskovali větvemi a vešli do podzemí.
Brzy stáli na hradním nádvoří.
"Pozor," varoval je Ray, "tentokrát je u vězení stráž."
"Hoď na ni uspávací granát," nařídil Mark.
Otvírat zamčené dveře nebyl pro Raye nikdy problém. Laura ho telepaticky vedla a on hned otevřel ty správné. Vězňové se vzbudili a rozespale mžourali. Amanda málem vykřikla radostí, ale Mark ji umlčel. Když spatřil Raxu, jenom zaklel. Naprosto negalantně ji popadl za ruku a hodil ji do náručí Torovi.
"Jestli pípne, tak ji bez milosti podřízni." Bývalá královna jen kývla hlavou na znamení, že výhrůžce rozumí. Zmatení vězňové opustili za Rayem celu a utekli do podzemní chodby.
Ještě se ani nerozednilo, když se všichni vrátili do tábora v lese.
Mark pomohl Amandě vystoupit z vozu.
"Račte přijmout mé pohostinství, Vaše Excelence," řekl ironicky. "Je sice skrovné, ale má nenapodobitelnou chuť svobody. Tento hebký mech bude vaším ložem a za střechu vám poslouží nebe plné hvězd."
"Takže nejste mrtvý," zavrčela vztekle. "Proč mi Ray neodpovídal?"
"Má porouchanou vysílačku. Ale bylo to tak lepší. Copak jste nikdy neslyšela o odposlechu a zaměřování?"
"Můžete mi aspoň vysvětlit, co děláme tady mezi těmi degenerovanými tvory?"
"Jsou stejně inteligentní jako vy nebo já. Momentálně nám poskytují útulek. Pokud vám to nevadí, vysvětlíme si všechno později. Nespal jsem celou věčnost. Doporučuji vám, abyste si taky lehla, když už víte, že budete žít přece jen o něco déle."
Na odpověď nečekal, lehl si a okamžitě usnul.

Kau probudily rychlé kroky. Odstrčila Zalu, která spala vedle ní. Do ložnice vpadla zděšená Elna.
"Veličenstvo, Veličenstvo," blekotala. "Já už tomu vůbec nerozumím. Všichni vězňové utekli."
Ta novinka královnu omráčila. Odhodila pokrývky a odhalila nahou Zalu v celé její kráse.
"Jak je tohle možné!" zařvala. "Raxa musela mít mezi dozorkyněmi spojence! Tohle je už velezrada a to si odpykají. Svolejte všechny. Tentokrát budu nemilosrdná!"
"Uvědomíte o tom císařovnu?" zeptala se bázlivě Elna.
Kaa si jen bolestně vzdychla. "Dneska večer. Ale je to stejně můj konec. Včera mi už dala jasně najevo, že si nezasluhujeme její důvěru. Určitě nařídila Gale, aby zničila pozemskou loď nukleárními střelami. Takže nezůstane nic. Ani astroport, ani město."
"A co my?"
"I my jsme město." Odmlčela se a dodala: "Nemyslím si, že vážnost Impéria stojí za smrt všech dívek. Jakmile se eskadra ukáže, odstartuješ stíhačkou. S sebou vezmi Zalu. Ať si jí užívají i jiní. Aspoň bude ještě někdo, kdo může potvrdit, že jsme udělaly vše, co bylo v naší moci."
"Poletíš druhou?"
"Ne. Mé místo je v čele jednotek, ať už nás čeká jakýkoli osud."
13
"Snídaně je hotová," vzbudil Marka Ray.

Slunce stoupalo nad korunami stromů, na ohni se opékal sker a nádherně voněl. Raxa seděla opodál a střežil ji usměvavý Tor. Bývalá královna udiveně sledovala tvory, které dříve považovala za degenerované bytosti. Strach, že bude mučena a zabita, z ní už pomalu opadával. Co chvíli se podívala na Tora a napadlo ji, že za jiných okolností by se s ním velice ráda setkala.
Mark si oplachoval v potůčku obličej a Ray mu telepaticky oznámil: Amanda se vzbudila před tebou a tahala ze mě informace. Podal jsem je ve zkratce. O podrobnostech ji informuj ty.
Zavolala na něj Diana a Mark přišel k ohni. Dívka mu odřízla pořádný kus masa.
"Kde jste vzali čas na lov?" divil se Mark.
"Tak trošku jsem jim pomohl," usmál se Ray.
"Jak můžete jíst něco takového?" pohoršovala se Amanda, která si stoupla vedle Marka.
"To víte, já nemohl hodovat u amazonek, a tak se musím spokojit s tímhle. Ochutnejte."
Měla takový hlad, že neodolala. "To je zvláštní," řekla s plnými ústy, "ti domorodci vás zřejmě přijali mezi sebe. Dokonce bych řekla, že ta mladá divoška vás považuje za svůj majetek."
"Nejsem diplomat, ale s obyčejnými lidmi se vždycky domluvím. Musím vám ale říct, že Diana, jak jsem ji pokřtil, je dcera bývalého krále Lesbanu. Nepřál bych si, aby došlo k nějaké diplomatické zápletce, ano?"
"Možná bych mohla jednat s nimi," zamyslela se.
Stone ji však okamžitě zarazil. "Nezapomeňte, že odborník na primitivní civilizace jsem já. Zeptáme se jich."
Odřízl dva kousky masa a odnesl je Raxe a Torovi.
"Co se mnou uděláte?" zeptala se amazonka.
"Abych řekl pravdu, tak nevím," vzdychl si Mark.
"Vydáte mě na milost a nemilost domorodcům?"
"Po tom všem, co jste jim provedla, by měli právo na pomstu, ale myslím, že zdaleka nejsou tak krutí jako vy a vaše družky."
Tor souhlasně pokyvoval hlavou.
"Rád bych od vás získal nějaké informace o vašem lidu," pokračoval Mark.
Raxa se zamračila, ale pozemšťan ji hned ujistil, že mu nejde o nějaká vojenská tajemství nebo o souřadnice planety. "Jenom mi vyprávějte o tom, jak žijete, jaké jsou vaše dějiny a tak."
Raxa se protáhla a oba muže se zadívali na její půvaby. Potom se smutně usmála. "To, co vám řeknu, už stejně nemá význam, protože do dvou dnů jsme všichni po smrti. Můžete mi něco říct? Jak se vám podařilo s ním komunikovat?" Ukázala na Tora a nepoužila slovo primitiv.
"Znakovou řečí," vstoupila do hovoru Amanda. "Protože nedokážou artikulovat."
"Drahá Amando," otočila se k ní Raxa, "Měla jsem neskonalé potěšení konverzovat s vámi, když jsem byla královna a vy velvyslankyně. Ale teď, pokud dovolíte, bychom mohly konečně mluvit vážně. I když si to jen nerada přiznávám, tak musím uznat, že kapitán Stone má něco, co vám chybí. Chci to proto slyšet od něj."
Když Mark viděl, jak se Amanda zatvářila, měl co dělat, aby nevybuchl smíchy.
"Stačí si všímat jejich pískání," vysvětloval. "Mají vyvinutější sluch než my. Myslím tím hudební sluch. Dokáží rozlišovat nejrůznější tóny a podtóny a jejich slovník je velice bohatý."
"Neříkejte mi," vydechla Amanda, "že s nimi dokážete mluvit."
"Já ne, ale Ray je na jejich řeč velice nadaný. Tlumočí mi. Jestli si přejete, přetlumočí vám, co si myslí Tor nebo jiní."
Raxa se na mladého muže pobaveně podívala a potom se obrátila k Markovi.
"Naše planeta se jmenuje Swiz. Je dvacet světelných let odtud. Souřadnice bych vám stejně dát nemohla, náš systém je úplně jiný. Písemné dějiny máme tři tisíce let. Prošli jsme klasickým vývojem. Nejdřív prvobytně pospolná společnost, potom feudalismus, nakonec demokracie. Ale všechny režimy byly více či méně falokratické a často jimi zmítaly vnitřní rozbroje. Před sedmi sty lety jsme dosáhli dostatečného technického pokroku. Swiz se tenkrát dělil na dvě mocnosti, které byly stejně vyvinuté. Vypukla mezi nimi válka na život a na smrt, která trvala celých padesát let. Protivníci sváděli bezpočet bitev a jedna byla ukrutnější než druhá. Všichni muži museli do armády a všichni padli."

Pozemšťané pozorně naslouchali. I Tor, který úplně zapomněl na jídlo.
"A jako by toho zabíjení nebylo dost, oba bloky použily jaderné zbraně a zničily všechna města. Válka skončila, protože už nebylo nikoho, kdo by bojoval. Obě vlády tedy vylezly z krytů, navzájem si pogratulovaly k hrdinství a s hrůzou zjistily, že z jejich zemí nezbylo nic. Několik hladových vojáků, která přežili, pak nalezlo ostrůvky civilizace, kde se shromáždily ženy. Okamžitě byli odzbrojeni a nasazeni na podřadné práce."
Tor podal Raxe trochu vody. Bývalá královna se napila a pokračovala: "Za dvacet let se pak utvořila společná vláda obou bývalých bloků, a to výlučně ženská. Obyvatelstva, kterého bylo před válkou dvě miliardy, zbylo sotva sto tisíc. Počet zvolna vzrůstal, ale strach z války, kterou rozpoutalo mužské šílenství, byl takový, že žádny muž nebyl připuštěn k jakémukoli rozhodování. Po sto letech rozumné vlády se život začal opět uspokojivě vyvíjet a dosáhli jsme dokonce vyšší technické úrovně než před válkou. Vzpomínka na tu hrůzu byla však i nadále živá. Nedůvěra k mužům přetrvávala. Měly jsme jenom ten ponižující problém, že s nimi musíme obcovat a nosit devět měsíců plod. Prví potíž vyřešilo velice rychle umělé oplodnění. Nikoli však tu druhou. Potom naše vědkyně přišly na oplodnění ve zkumavce a na to, že embryo se může vyvíjet v mužském těle. Nakonec jsme vkládaly do mužů po čtyřech vajíčkách. Když plod dozrál, dostávaly jsme ho na svět řezem. Nevýhodou tohoto postupu bylo, že muž takovou operaci zpravidla nepřežil, protože vývoj placenty mu značně narušil zažívací trubici. Počet mužů klesal, ale pak jsme objevily první primitivní planetu. Jmenovala se Xen, aspoň myslím. Už nevím, jak jsme z Xenu odešly a proč, ale naučily jsme se chovat plod v umělém prostředí, takže jsme už další samce nepotřebovaly."
"Proč jste nepoužívaly jako nositelky primitivní ženy?" podivila se Amanda.
Raxa se na ni pohoršeně podívala. "Něco takového bychom ani primitivní ženě neudělaly! Muži pro nás byli něčím jako laboratorními zvířaty."
Mark se jejímu pohoršení musel usmát.
"Takže problém s těhotenstvím byl vyřešen," pokračovala Raxa, "a my se mohly dál vyvíjet a zdokonalovat v kosmických letech."
"Jak s tím jdou dohromady zápasy v aréně?" zeptal se Mark.
"To je starý zvyk z dob po velké katastrofě. Samci, kteří přežili, se potulovali kolem měst a sháněli něco k snědku. Vznikly dobrovolné milice, z nichž se časem vyvinula kasta válečnic. Zpočátku chránily vesnice. Kdykoli zajaly nějakého samce, zabíjely ho před celou vesnicí, aby mužským otrokům předvedly, že jsou ničím. Tato tradice přežila a císařovna se vybírá jen z této kasty. Protože jsme už neměly na Swizu soupeře a protože jsme opustily Xen, hledaly jsme další primitivní planety, abychom mohly v těchto hrách pokračovat, a hlavně vybírat kandidátky na vedoucí místa."
"Takže," zívl si Mark, "používáte nebohé domorodce jen k postupovým zkouškám do vyšší kasty!"
Raxa svraštila obočí. "V podstatě ano," uznala. "Ale zápasy mají pro nás hlubší smysl. Proto jsme přiletěly na Lesban. Když tady přistála pozemská loď, nastal problém, protože s vyvinutou civilizací jsme se setkaly poprvé. Chtěly jsme vyčkat, abychom o vás získali informace."
Pousmála se a pokračovala: "I když jste se sebevíc snažila, Amando, snadno jsem poznala, že ve vaší civilizaci hrají muži až příliš významnou roli. Předstírala jsem, že s vámi jednám dál, ale mým skutečným úkolem bylo získat vaše souřadnice a zmocnit se vaší lodi. S Markem jsem pohořela a císařovna mi to nikdy neodpustila. Můžu se aspoň chabě utěšovat tím, že Kaa nedopadla o moc líp."
"Proč nám to všechno prozrazujete?" zeptal se Mark.
Líně pokrčila rameny. "Asi proto, že mám chuť s někým mluvit. Jsme jako dva protivníci, kteří současně stiskli spoušť."
"To je směšné," namítla Amanda. "Jsem přesvědčená, že bych s vaší císařovnou mohla jednat a že bychom dosáhly kompromisu přijatelného pro obě strany."
Bývalá královna jen zvolna zavrtěla hlavou. "Císařovnu byste nikdy nepřesvědčila. Brání nám v tom příliš mnoho předsudků."
"Jaké nebezpečí nám hrozí?" vyzvídal Mark.
"Navzdory vašemu skvělému vítězství, o němž zprávy pronikly i do mé cely, jste tady uvězněni. K lodi se nedostanete, protože Kaa stráže z astroportu neodvolala. Za den, nejpozději za dva přiletí ze Swizu šest

křižníků. Jejich prvním úkolem bude zničit vaši loď a okolí jadernými zbraněmi. Potom si počkají na průzkumné lodě, které sem Země určitě vyšle. Od této první ozbrojené srážky si císařovna dost slibuje. S trochou štěstí můžeme počítat i s nějakým tím zajatcem, ze kterého dostaneme užitečné informace."
"Takže císařovna klidně obětuje celou lesbanskou posádku," konstatovala Amanda.
"A proč ne, když jsme neuspěly?"
"To není radostná perspektiva," poznamenal Mark.
Amanda vybuchla vzteky. "To je všechno, co na to dokážete říct? Jednejte! Je to rozkaz!"
"Máte snad nějaký návrh? Že byste třeba vyjednávala?"
"Nebuďte drzý a dejte se do toho!"
"Myslím, že si dám ještě kousek toho vynikajícího masa," řekl Mark. Vstal a klidně zamířil k ohni.
Raxa se podívala za ním a potom na Tora. Vybuchla smíchy.
"Drahá Amando, musím říct, že ti muži se chovají mnohem důstojněji. Měla byste si z nich vzít příklad."
"Takové rady si nechte od cesty," odsekla Amanda a uraženě odešla.
Raxa osaměla s Torem, který se jen usmíval. Něžně mu položila ruku na paži. "Škoda že musíš zemřít. Jsi oběť konfliktu, který se tě nijak netýká."
Dlouze se na sebe zadívali. Jejich hlavy se přiblížily k sobě a rty se spojily v dlouhém polibku. O něco později jí Tor pomohl vstát a ruku v ruce zamířili k hustému křoví. Tam si Raxa lehla na hebký mech a natáhla paže. Zakrátko oba odnášela vichřice vášně.
Mark se zatím setkal s Dianou.
"Jedna věc je mi záhadou. Když jsi o té tajné chodbě věděla, proč jsi už neutekla dřív?"
"Do starého hradu jsem se dostala jen zřídka a jenom ve dne. Uvědom si, že všechny otroky na noc zavíraly. Ale díky tomu, že jsem byla hračkou té hrozné megery, měla jsem trochu výjimečné postavení." Krátce zaváhala a stydlivě dodala: "Ale i kdyby se mi naskytla možnost útěku, asi bych se sama neodvážila. Sama a beze zbraně bych se v lese bála."
Přitulila se k Markovi, jako by u něj hledala ochranu.

14

Slunce se chýlilo k západu. Amanda vztekle hledala Marka. Od rána ho neviděla. Jako by se pod ním země slehla. Domorodci budovali novou vesnici a netušili, že je zanedlouho stihne smrt. Konečně spatřila kapitána, jak se odněkud vrací a za ruku drží Dianu. Když jí pohlédla do očí, nepochybovala o tom, co ti dva spolu dělali. Rozběhla se k nim a vztekle ječela. "Kde jste byl, kapitáne Stone? Už několik hodin vás hledám."
"To je mi shoda okolností," usmál se. "Taky s vámi chci mluvit."
"Rozhodla jsem takto," pokračovala Amanda. "Máme k dispozici jeden transportér. Když pojedeme pořád na sever, můžeme se dostat z nebezpečné oblasti ještě před útokem. Ale kvůli vám jsme ztratili několik cenných hodin."
"A to byste je všechny opustila?" zeptal se Mark a opsal rukou kruh. "Do transportéru se všichni nevejdou."
"Nejde o stěhování národů, ale o naši záchranu. Za ně nejsme odpovědní!"
"To bych neřekl," opáčil suše. "Ohrozil je právě náš přílet."
"Pojďte. Je to rozkaz!" řekla netrpělivě Amanda.
"To nemá smysl. Transportéry jsou příliš pomalé. Nestihli bychom to. A co byste dělala sama v tom hlubokém lese?"
"Budeme čekat na loď, kterou nám vláda brzo pošle."
"To je ale geniální nápad! A jak nás najdou? Navíc budou mít co dělat s nepřátelskými křižníky."
Amanda si sedla na zem a zoufale se na Marka podívala. "Takže nám nezbývá nic jiného než čekat na smrt," zasténala.
"Nějaká možnost by tu byla, ale můžu to provést jedině v noci. Proto jsem považoval za zbytečné vás vyrušovat."
"Co chcete dělat?"
"Jediná možnost je zaútočit na astroport. Když se nám podaří s Neptunem odstartovat, pak už amazonky nemají důvod Lesban zničit."

"Jestliže si myslíte, že je to možné, proč jste to neudělal už dřív?"
"Zaprvé jste vedla jednání a obvinila byste mě, že vám ho mařím. Zadruhé jste byla uvězněná a já nechtěl, aby z vás královna udělala rukojmí."
"Kdy vyrazíte?"
"Hned teď. Zůstanete tady, nebo se přidáte k nám?" Zaváhala a Mark dodal: "Je to nebezpečné, ale byl bych radši, kdybyste šla s námi. Mohli bychom pak rovnou odstartovat."
"Spoléhám na vás," vzdychla si, "ale nemohli bychom ten váš plán ještě probrat?"
"Promluvíme si o tom cestou. Počkejte na nás s Laurou u prvního vozu. Za minutku jsem u vás."
Rychlým krokem se vzdálil. Našel Tora a vysvětlil mu, oč jde. Mladý muž souhlasně pokýval hlavou.
"Ano, to by bylo elegantní řešení," přetlumočil Ray.
"Rád bych šel s vámi," řekl Tor, a když viděl, že Mark váhá, ironicky poznamenal: "Víte, já často nosím štěstí. Ale je tu menší komplikace. Byl bych rád, kdybychom s sebou vzali i Raxu. Tady bych ji nerad nechával."
Pozemšťan věděl díky Rayovi vše o vztazích těch dvou a upřeně se na Tora zahleděl. "Dobře, ale musíte mi zaručit, že nebude naši akci sabotovat."
"Myslím, že mohu." Mávl na Raxu, aby k němu přišla, a vysvětlil jí, oč jde.
"Nepočítejte s tím, že bych vám pomáhala proti svým družkám," odpověděla. "Ale kvůli Torovi zůstanu neutrální. Nebudu se do ničeho míchat."
"Víc po vás ani nechci," prohlásil Mark. "Ale požádám Lauru, aby na vás dohlédla."
Za dvě minuty nastoupili do transportéru.
"Proč s sebou taháte toho primitiva," bručela Amanda.
"Dovolte mi, abych si své přátele vybíral sám, ano?" odsekl Mark. "Pokud se vrátíme na Zemi, pak s vámi budu konzultovat, co si mám vzít na sebe na recepci, ale tady rozhoduju já."
Naštvaná Amanda se pohroužila do mlčení.
"Nemohl by ten váš android jet trochu klidněji?" ozvala se po chvíli.
"Lituju," ušklíbl se Mark, "ale nejedeme na recepci. Jestli se vám to nelíbí, můžete si vystoupit."
"Jste hnusný."
"Přeju vám, abyste měla možnost postěžovat si tatínkovi. A teď už zavřete pusu. Vjíždíme do nebezpečné zóny."
Ray zpomalil a zakrátko zastavil. "Co teď?" zeptal se telepaticky. "Jsme kousek od astroportu. První stráže jsou tak sto metrů od nás."
Nad tím přemýšlel Mark větší část odpoledne.
"Potichu stejně jednat nemůžeme. Použiješ antigrav a uspávacími granáty zneškodníš, co půjde. Potom zapálíš budovu astroportu a vrátíš se pro nás."
Ray vystoupil a k Raxině překvapení se vznesl do vzduchu.
"Ray je nadaný," zašeptal Mark bývalé královně do ucha. "Teď ale buďte zticha, jinak bych vás musel zabít, což bych udělal velice nerad.
Raxa jen pokývala hlavou. "Vím, že se snažíte marně, ale obdivuji vás. Jestli jsou všichni pozemšťané takoví, pak své družky lituji."
Pět minut uplynulo v naprostém tichu. Potom se na obzoru ukázala narůžovělá zář a skoro současně se vrátil Ray.
"Sedni si k řízení, Marku, a jeď přímo k lodi. Budu tě krýt dezintegrátorem."
"Lehněte si na podlahu," otočil se Mark na ostatní a prudce vystartoval. Jako ve snu vnímal několik zášlehů dezintegrátoru a potom už spatřil Neptun.
Dupl na brzdu a vyskočil z vozu. V mžiku měl otevřenou přechodovou komoru a spustil schůdky. Ray byl skokem za ním a vběhl do lodi.
"Pospěšte si," křičel Mark na ostatní a rozhlížel se.
Poslední nastoupila Laura. Mark za ní zavřela hned nato zaburácely motory. Než doběhl do pilotní kabiny, už se zvedali od země. Jen s potížemi se dostal do křesla.
"A je to!" jásal android. "Za tři minuty jsme na oběžné dráze a stíhačky ještě ani neodstartovaly. Jestli vyletí, udělám z nich rozkošné obláčky."

Na Marka padla najednou únava. Pracně vstal z křesla a přešel do salonu, kde se shromáždili ostatní. Nejvíc překvapená byla Raxa, která si se zájmem prohlížela zařízení.
"Myslím, že si zasloužíme odměnu," vzdychl si Mark. "Lauro, dáš nám něco k pití? Pro znalce doporučuju svou starou skotskou."
Amanda se trochu napila a prohlásila: "Teď je nám docela dobře, že? Nebylo to vlastně nic tak těžkého..."
Mark jenom ironicky polkl, Tor se ironicky usmál a Raxa andělským tónem pravila: "Drahá přítelkyně, jestli takhle uvažují všechny pozemšťanky, tak dávám mužům na Zemi ještě dlouho naději."
"Myslím, že po těch celách a po lese nám všem prospěje trochu hygieny. Dámy mají přednost," přerušil kapitán trapné ticho.
Podle očekávání se nabídky jako první chopila Amanda. Mark nechal Tora a Raxu o samotě a zamířil do pilotní kabiny.
"Jsme na oběžné dráze," ohlásil mu Ray. "Co dál?"
"Zavolej Službu."
Za chvíli se na obrazovce ukázal operátor.
"Chci mluvit s generálem Khovem. Priorita jedna."
"Měl byste se podívat na hodinky," poznamenal muž. "Jsou tři ráno a generál bude zuřit. Zavolejte později."
"Trvám na svém požadavku."
Operátor pokrčil rameny. "Je to na vaši odpovědnost, kamaráde. Ale pak si nestěžujte, až vás převelí na nějaký satelit."
"Stěžovat si nebudu. Hněte kostrou!"
Za dvě minuty zaplnil obrazovku Khov. Lebka se mu leskla a rty měl sevřené. Chvíli se jen díval a potom pravil mrazivým hlasem: "Už jsem si myslel, že jste si odvykl mě budit při každé akci, kapitáne. Vidím, že jsem se mýlil. Čekám na vaše hlášení."
Mark se ani neomlouval a okamžitě shrnul události na Lesbanu. Generál nehnul ani brvou. "A proto žádám o instrukce," skončil Mark. "Eskadra ze Swizu tu může být každým okamžikem."
Khov jen pokýval hlavou. "Řeknu to prezidentovi a admirálu Neumanovi. Ať je taky někdo vzbudí, že? Řekněte Rayovi, aby nám okamžitě poslal nahrávky, a čekejte, až vám zavolám."
Na obrazovce se opět ukázal operátor. "Takže jste z toho vyvázl," poznamenal s údivem. "Nahrávám."
Mark uvolnil místo Rayovi a vrátil se do salonu. Když zjistil, že Amanda ještě nevylezla ze sanitárního bloku, ulevilo se mu. Tor a Raxa seděli za stolem a v klidu jedli. Kapitán měl pocit, že je skoro ruší. Raxa se však na něj usmála a ukázala na židli vedle sebe. Potom mu sama naložila plný talíř.
"Omlouvám se," řekl, "ale konstruktéři téhle lodi neměli vůbec smysl pro gastronomii. Nepovažujte tuto stravu za akt pomsty."
Poprvé slyšel Raxin smích. "Jen se nesnaže být tak skromný! To jídlo je výtečné. Honem se do toho dejte, určitě máte taky hlad."
Konverzaci přerušil Amandin příchod. Převlékla se do čistého a měla perfektní účes. Raxa vstala a podívala se na svou špinavou tuniku. "Můžu taky?"
"Laura vás tam zavede a ukáže vám, kde najdete čisté šaty," řekl Mark. "Tor toho může rovněž využít."
Slečna Lindtová zřejmě našla ztracené sebevědomí a suverénně vešla do pilotní kabiny. Podívala se na obrazovky a vykřikla: "Proč jsme ještě na oběžné dráze kolem Lesbanu? Musíme přece odletět co nejrychleji! To jste zapomněl, že na nás zaútočí nepřátelské lodi?"
"Ještě nepřiletěly," namítl klidně Mark. "Myslím, že byste ze všeho nejdřív měla podat hlášení vašemu ministerstvu."
"To neznáte diplomaty," namítla. "Než se nějak rozhodnou, budeme už dávno po smrti. Hlášení podám, až budeme v subprostoru. Proto vás žádám, abyste zamířil rovnou k Zemi."
"Lituji, slečno Lindtová, ale momentálně to nejde. Generál Khov mě požádal, abych tady čekal na jeho rozkazy."
Amanda se ustrašeně podívala na obrazovky a ostrým hlasem namítla: "Na tuto akci jste mi plně k dispozici, takže musíte poslouchat mě. Za svá rozhodnutí budu vládě odpovídat já. Proto vám dávám

rozkaz, abyste vstoupil do subprostoru. Když odmítnete, tak vám přísahám, že vás dostanu před vojenský soud pro vzpouru. Budete mít po kariéře. Až vyjdete z vězení, řeknu otci a on se postará, aby vás už nikde nezaměstnali."
Velice je překvapilo, že výhrůžka nezabrala.
"Ray váš protest nahrál," konstatoval klidně kapitán Stone. "A teď budeme čekat na generálovy instrukce." Z kapsy vytáhl plastikovou obálku, kterou mu předal Ray těsně před startem ze Země. "Laskavě si přečtěte tohle."
"Jestliže poslání naší velvyslankyně ztratí ryze diplomatickou funkci nebo bude-li hrozit neočekávané nebezpečí," četla Amanda, "zmocňuji kapitána Stonea, aby řídil veškeré operace a podnikl veškerá opatření, jež bude považovat za nezbytná."
"Všimněte si, že to podepsal sám prezident," podotkl Mark bez jakéhokoli výsměchu.
Překvapením si sedla. Po nějaké chvíli se jí podařilo na tváři vykouzlit úsměv. "Proč jste mi to neukázal dřív?" zeptala se. "Nechal jste mě, abych se choval jako idiot. Ve skutečnosti jste byl velitelem už od chvíle, kdy amazonky zahájily nepřátelské akce."
"Neměli jsme mezi sebou žádný závažnější konflikt, takže to nebylo nutné. Lituji, že vás ohrožuji a že zůstávám na oběžné dráze, ale jistě chápete, že situace už překračuje naše kompetence a mohou ji rozhodnout pouze nejvyšší orgány Země."
"Co chcete dělat?"
"Zatím si dám koupel, pokud je tam už volno, a potom si lehnu. Doporučuju vám, abyste udělala totéž. Kdyby se něco dělo, Ray nás vzbudí."
"Nedokážu zamhouřit oka," zachvěla se Amanda. "Když si pomyslím, že na nás mohou každou chvíli zaútočit..."
"Řekl bych, že máme před sebou ještě pár hodin klidu. Využijme toho."
Když míjel Raxinu kabinu, zaslechl něžné sténání.
15
Po šesti hodinách klidného spánku se Mark vrátil do pilotní kabiny. Amanda nakonec usnula v relaxačním křesle v salonu a Mark ji nechal spát. Raxa a Tor byli ještě spolu. Milostné hrátky je zřejmě natolik vyčerpali, že spali.
Zvonění oznámilo komunikaci se Zemí. Mark se natáhl a zapnul příjem. Na obrazovce se ukázal generál Khov a podle ztrhaných rysů bylo jasné, že té noci si už nelehl.
"Jistě vás nepřekvapí, že vaše hlášení vyvolalo tak trochu rozruch. Vracím se z pracovní schůzky u prezidenta. Hrozbu amazonek vzal velice vážně. Od další expanze je může odradit jedině těžká porážka. Byly sice nějaké protesty, například ze strany senátora Lindta, ale prezident je nepřijal. K Lesbanu vyšleme silnou eskadru. Ale protože dorazí až za týden, Neuman požádal jednu svou jednotku, která je od vás jen dva dny letu, aby vás podpořila."
Khov se zatvářil ještě přísněji. "Takže takhle rozhodl prezident. Musíte zůstat na místě a pokusit se všemi prostředky zadržet nepřátelskou eskadru, dokud nepřiletí posily." Krátce zaváhal a dodal: "Ještě maličkost, Stone. Neptun se v žádném případě nesmí dostat do rukou nepřátel. V tomto smyslu naprogramujete i Raye. Rozumíte, co to znamená."
Přenos skončil a Mark jen vydechl. Cosi za sebou zaslechl, otočil se a jenom zaklel. Ve dveřích pilotní kabiny stála pobledlá Amanda. Určitě slyšela všechno.
V salonu našel Raxu a Tora u bohaté snídaně. Šetrně jim vysvětlil situaci. "Oba jste pro mě problém," řekl závěrem. "Vás, Raxo, pustit nemůžu. Věrnost Swizu by vás nutila prozradit vše, co jste zjistila. Takže jsem nucen vás požádat, abyste sdílela náš osud. Pro Tora to neplatí. Spojovací modul ho vysadí u vesnice."
Raxa okamžitě souhlasila. "Chápu, že nemůžete jednat jinak. Nicméně vám děkuji, že jste mi umožnil poslední hodiny strávit ve vaší a Torově společnosti. Nevím, jestli bych na vašem místě byla tak velkorysá. A stejně jako vy trvám na tom, aby Tor opustil loď."
Mladík však kategoricky zavrtěl hlavou. "Odmítám. Zůstanu s vámi," zapískal a Ray to přetlumočil.
"Tvá oběť je naprosto zbytečná," namítl Mark. "Nemůžeme dlouho odolávat."
"Kdoví?" usmál se. "Nezapomeň, že nosívám štěstí."

Raxa se Tora snažila přemluvit. Nakonec musela kapitulovat.
"Tak dobře," povzdychl si Mark. "Ale teď mě omluvte, musím ještě něco zařídit."
Vrátil se do pilotní kabiny.
"Nevím, jestli se z toho dostaneme, ale těm zatraceným ženským to neusnadníme. Zamiř ke čtvrté planetě. Nemá atmosféru, takže můžeme na dost nízkou oběžnou dráhu. Až přiletí nepřítel, hmota planety nás aspoň dočasně skryje."
Tor strčil hlavu do dveří.
"Pojď dál," řekl Mark, "ale na nic nesahej."
Mladík se zastavil mezi dvěma křesly a se zájmem se díval na přístroje. Neptun se už dostal na novou oběžnou dráhu.
Nastalo napjaté vyčkávání. Amanda každou chvíli nahlédla do kabiny, chvíli postála a opět odešla. Když se ukázala potřetí, Mark se jí zeptal: "Co dělá Raxa?"
"Spí! Zřejmě má co dohánět," poznamenala ironicky a podívala se na Tora, který nehnul ani brvou.
"Výstup na sto dvacet," ohlásil najednou Ray. "Šest objektů. O něco pomalejší než naše."
Palubní počítač začal chrlit informace.
"Pošli to rovnou na Zem," přikázal Mark.
"To se děje automaticky. Lodě mají ochranné pole a už vidím šachty řízených střel."
"Proč je neodposloucháváte?" nadhodil Tor.
Mark přikývl. Ray se hned napojil na frekvenci amazonek.
"Tady Gala," oznamoval panovačný hlas. "Kde je ta pozemská loď?"
"Včera v noci se jí navzdory všemu podařilo odstartovat," vysvětlovala stísněným hlasem Kaa. "Ztratila jsem polovinu lidí."
"Sledovaly jste ji aspoň?"
"Ne, zničili nám detektory. Zbývá nám pouze vysílačka v paláci."
"Jste neschopná banda," rozčilila se Gala. "Teď už může být bůhvíkde. Musím tedy počkat, až pozemšťané pošlou další lodě. Může se taky stát, že se sem ti chudáci už nikdy neodváží."
"Nerada ti odporuji, ale myslím, že se vrátí. Kdybys viděla, jaké tady napáchali škody, uznala bys, že je to civilizace válečníků."
"Ještě nikdy jsem neslyšela něco tak směšného. Brzy, chudáčku Kao, budeš ustrašená jako otrokyně."
"Mysli si co chceš," odsekla Kaa, která už neměla co ztratit. "Varovala jsem tě. Tím jsem splnila úkol. Zbytek je už na tobě."
Eskadra zamířila k Lesbanu a Mark jásal.
"Při troše štěstí si nás nevšimnou a můžeme počkat aspoň na ten křižník od Neumana."
Těšil se však marně. Lodě náhle změnily kurz a velkou rychlostí se blížily ke čtvrté planetě. V té chvíli se rozsvítil videofon a na nem se ukázala Gala.
"Pozemšťané, máte třicet vteřin na to, abyste se vzdali a předali nám svou loď nedotčenou. Když neposlechnete, budete zničeni."
"Jsme občané Pozemské unie a přiletěli jsme s vámi jednat. Váš příkaz považuji za vyhlášení války," odvětil klidně Mark.
"Mlčte, vy červi! Naučte se poslouchat, nebo zemřete! Řekla jsem třicet vteřin." Přerušila spojení.
"Přidej, Rayi," vykřikl Mark. "Pošli dvě střely plus jedna na první křižník."
Android zareagoval s obvyklou rychlostí. Neptun se vynořil ze stínu planety a simuloval křivku, jako by chtěl uniknout. Amazonky to natolik překvapilo, že nestačily zareagovat. Potom vystřelily jen šest raket.
"Sleduj obrazovku," řekl Ray. "Za chvíli bude hlásit zásah."
První dvě střely, které Ray perfektně navedl na cíl, vybuchly současně a při nárazu na silové pole křižníku a vyhnaly generátor na maximum, takže třetí střela pronikla k trupu a explodovala. Křižník se proměnil v opalizující oblak.
"To je zvláštní," poznamenal Tor, "byl bych řekl, že na ztrhání generátoru je potřeba nejméně dvanácti střel."
"Je to tak," souhlasil Mark, "ale když vybuchnou najednou, pak ne. Tenhle trik mi prozradil jeden starý pirát. A teď se podíváme, co dělají naši pronásledovatelé."

Nepřátelské střely se blížily závratnou rychlostí.
"Vystřel fantom a stoč to na sedmdesát pět," nařídil Mark, "potom další salvu."
I když antigravy fungovaly na plný výkon, dělala se mu před očima rudá mlha. Když se rozplynula, s úlevou konstatoval, že rakety je minuly.
"Nemají tak kvalitní materiál jako my."
"Jestli jsou to hledací hlavice, proč nás minuly?" divil se Tor.
"Fantom termicky, hmotně a magneticky simuluje Neptun. Až střelám dojde palivo, přitáhne si je slunce."
Gala, rozběsněná nad ztrátou jedné lodi, nařídila palbu ze všech jednotek. K Neptunu se blížilo dvacet střel.
"Tohle naše pole nezvládne," konstatoval Ray.
"Možná bychom šanci měli. Všimni si, že nevystřelili současně. Přidej a při každém obratu vypusť fantom. A střílej."
"Snad by to šlo," souhlasil Ray. "Ale pořádně se drž."
Na to, co se dělo pak, si Mark pamatoval jen matně. Sotva se vynořil z první rudé mlhy, hned se ponořil do další. Potom ztratil vědomí. Když se konečně celý polámaný a zmámený vzpamatoval, Ray mu hlásil: "Málem jsme zařvali. Naše pole inkasovalo tři zásahy těsně za sebou a ztratili jsme dost energie. Fantomy nám došly. Ale jim už zbývá jenom jedna loď."
Mark zajásal, ale Ray ho okamžitě zchladil. "Jenže ty zničené lodě ještě stačily poslat rakety. Tentokrát pěkně sladěné."
Na obrazovce viděli přes třicet řízených střel. Mark se ztrápeně podíval na Tora, kterého se prudké změny gravitace zřejmě nijak nedotkly. Potom se na obrazovce ukázala pátá planeta.
"Že bychom si zahráli na schovávanou?" navrhl Mark.
"Manévr dvacet dva dvacet čtyři. Rozumím. Zkusím to. Doufejme jen, že to motory vydrží."
Ray změnil kurz a namířil na pátou planetu. Mark s obavami sledoval blížící se střely.
"Nerozbijeme se o ten kámen?" namítl Tor.
"Střely deset tisíc metrů," hlásil počítač. "Osm tisíc... Pět tisíc... Tři tisíce..."
"Ještě pár vteřin," modlil se Mark a díval se na ukazatele, které už dávno překročily meze bezpečnosti.
"Dva tisíce... Tisíc... Pět set..."
Planeta teď zabírala celou obrazovku. V poslední vteřině Ray prudce změnil kurz. Tentokrát ztratil Mark vědomí okamžitě. Když procitl, Ray mu s falešnou skromností oznamoval: "Střely zasáhly planetu. Při změně kurzu jsem vypálil salvu. Nepřátelský křižník právě vybuchl. Takže jsme se jich konečně zbavili. Je to štěstí, protože nám zbývají už jen dvě střely."
Mark si otřel zpocené čelo a setřel si krev tekoucí mu z nosu.
"Stejně nechápu, proč ty střely nekopírovaly naši dráhu," divil se Tor.
"Tak by se stalo v neutrálním prostoru. Jejich řízení však nepočítalo s přitažlivostí planety a ta byla dostatečná, aby je stáhla z kurzu. Tenhle trik jsme už jednou použili, ale příjemný není. I když vím, že u řízení je Ray, vždycky mám strach."
"Naopak bych řekl, že jste velmi statečný," zabručel Tor.
"No, nebezpečí je za námi, půjdeme uklidnit dámy," navrhl Mark.
Vtom se však ozval poplašný zvonek. Na obrazovce se na ně řítilo šest střel.
"To jsou ty z druhé salvy," vysvětloval Ray. "Jak jsme pořád měnili kurz, náhodou jsme se dostali na jejich dráhu. Těžko se jim vyhneme. Sbohem, Marku. Měl jsem tě rád."
V očekávání bezprostřední smrti zavřel Tor na okamžik oči. Mark vytřeštěně hleděl na obrazovku, na níž se ukázali jakési pruhy. Když se obrazovka uklidnila, rakety byly pryč.
"Co to bylo?" vydechl.
"Nevím," odvětil Ray. "Jako by je něco dezintegrovalo, ale detektory mi neukázaly ani průlet projektilu, ani záření."
Mark se nervózně zasmál a vstal. "Ať už ta pomoc přišla odkudkoli, je vítána. Pojďte, Tore, po tom všem si zasloužíme něco na vzpružení. Už jsem měl strach, že umřu a nedopiju tu láhev Williama Lawsona.
16

Když vešli do salonu, našli v něm Amandu uprostřed hysterického záchvatu.
"Dost, dost!" ječela. "Ať už umřu! Už nechci čekat!"
Raxa byla sice bledá a měla ztrhané rysy, nicméně si zachovávala důstojnost.
Mark mrkl na Tora. "Tentokrát spojím příjemné s užitečným." Přikročil k Amandě a uštědřil jí políček.
Něco takového ji natolik překvapilo, že okamžitě ztichla.
Raxa se vrhla Torovi do náruče a pohlédla na Marka.
"Je mi líto, ale musím vám oznámit, že vaše eskadra byla zničena," řekl jí Mark.
"Čekala jsem to, jinak bychom nebyli naživu. Doufám, že tato porážka mé družky poučí a odvede je od myšlenky pokračovat ve válečném konfliktu."
"Měli jsme zatracené štěstí," prohlásil Mark.
Bývalá královna zavrtěla hlavou. "Štěstěna se usmívá pouze na ty, kteří mají odvahu jí napomáhat."
Amanda si konečně uvědomila, že nebezpečí pominulo, a kysele poznamenala: "To jste s námi museli třást jako s citronem v šejkru?"
Výčitka byla tak neočekávaná, že i Tor na ni vytřeštil oči.
První zareagovala Raxa. "Jak se tak dívám, vždycky se zachováte jako idiot. Na kolenou byste měla Markovi děkovat, že zachránil ten váš směšný život!"
Mark požádal Lauru, aby jim přinesla whisky.
"Kdybyste pilotoval výletní loď," pokračovala Amanda, "všichni cestující by vystoupili na první zastávce! Napijeme se na vítěze?"
"Nepovažuju to za vítězství," zavrtěl Mark hlavou. "Radši bych dal přednost dohodě, která by takovému směšnému konfliktu zabránila."
"Jenže diplomat jsem já," usmála se slečna Lindtová. "Uvědomil jste Zemi?"
"Zatím ne. Musím si ještě jednu věc objasnit." Obrátil se k Torovi, který k sobě něžně tiskl Raxu, a zeptal se ho: "Mohl byste mi vysvětlit, kdo jste a odkud přicházíte?"
Markova otázka nevyvedla Tora nijak z míry. "Už dlouho jsem čekal, kdy se zeptáte," odpověděl galaktickým jazykem.
"Vy mluvíte naší řečí!" vydechla Amanda.
"Pochytil jsem ji od vás. Lituji, Marku, ale protože jsem rovněž telepat, nemohl jsem neslyšet. Když mi nabídnete ještě sklenku tohoto nápoje, pokusím se ukojit vaši zvědavost. Pohodlně se usaďte, protože to bude dlouhé."
"Jsem jediný a poslední představitel civilizace Kralů," začal Tor. "Pocházeli jsme z jedné sluneční soustavy, vzdálené odtud vašich šest set slunečních let. Naše civilizace trvala více než pět tisíciletí. Dosáhli jsme značných vědeckých a technických znalostí a začali jsme zkoumat vesmír. Vždycky když jsme objevili obyvatelnou nebo obývanou planetu, zřídili jsme na ní dobře maskovanou základnu."
"Tak tohle byli dobyvatelé!" zvolala Raxa.
"V žádném případě. Chovali jsme se moudře. Jenom jsme pozorovali faunu, flóru a různé civilizace, které byly většinou primitivní. Někdy jsme sice zasáhli, ale vždy jen pro blaho té které planety. Takže naše civilizace zachovávala pravidlo velice podobné pozemskému zákonu o nevměšování."
"Jak ho znáte?" podivila se Amanda.
"Počítače jsou velmi sdílné," poznamenal žertem Tor. "Asi před sto lety mateřskou planetu zachvátila strašlivá epidemie. Potom i základny. Způsobil ji virus zatažený z jedné vnější planety. Inkubační doba byla dost dlouhá, a když se ukázaly první příznaky, celá populace už byla nakažená . Biologové proti epidemii dělali vše, co bylo v jejich silách, ale nic to nepomohlo. Hlavně proto, že se na virus přišlo tak pozdě. A tak byli všichni Kralové odsouzeni k zániku. Ale na jedné okrajové základně se manželská dvojice genetiků pustila do důmyslného projektu. Z gamet, které odebrali od sebe a které ještě nebyly zachváceny vire, provedli oplodnění ve zkumavce a přidali další geny, které embryu zajišťovaly vyšší obranyschopnost organismu a které mu dávaly další kvality. Plod se pak vyvíjel ve sterilním prostředí. Nakonec ho hibernovali."
"Proč?" zajímala se Raxa.
"Protože virus se množil pouze v živých buňkách a ti vědci doufali, že třicet let po smrti posledního Krala virus už nebude existovat. Porod měl proběhnout automaticky. Ale nepředvídaná technická závada

zdržela funkci celého systému skoro o tisíc let. Stalo se to na planetě Xen. Před sto lety měly amazonky ze Swizu ve zvyku lovit mužskou část primitivních civilizací, aby odnosili jejich embrya. Nevědomky uvedli systém do funkce."
"A to dítě jsi ty," zvolala Raxa.
"Ano. Vypadám sice relativně mladý, ale je mi už skoro sto let. Podotýkám však, že moji předkové se dožívali více než pěti set let."
"V tom nejste vyjímkou. Měl jsem možnost milovat se s jednou kouzelnou ženou a té bylo dvě stě," poznamenal Mark a vyhnul se Amandině udivenému pohledu.
"A když jsem vyrostl," pokračoval Tor, "a získal schopnosti svých předků, porazil jsem amazonky a donutil je opustit Xen." Usmál se na Raxu. "Byl jsem to já, kdo vašim bioložkám předal metodu jak pěstovat plod v umělém prostředí. Doufal jsem, že pak už zůstanou na Swizu a nebudou napadat primitivní civilizace. Netušil jsem však, jak jsou pyšné a bojechtivé. Věřil byste, Marku, že i já musel bojovat v aréně?"
"To všechno se stalo v minulé století. Co jsi dělal pak?" vyzvídala Raxa.
"Hodně jsem cestoval a navštívil jsem všechny kralské základny. Doufal jsem, že někde narazím na zbytky svého lidu. Pouze jsem si však doplnil vědomosti, hlavně o naší mateřské planetě. A před několika měsíci mě napadlo, že se podívám, co dělají tvé družky. Tak jsem zjistil, že válečnice okupují Lesban, a rozhodl jsem se, že planetu navštívím."
"Vůbec jsme nezaregistrovali váš přílet," divil se Mark.
"Pro vaše detektory je moje loď neviditelná," usmál se Tor. "Vydával jsem se za domorodce. Připomínalo mi to mé mládí. Se zájmem jsem sledoval, jak se činíte. Bylo mi sympatické, že jste těm primitivům pomáhali v boji."
"Takže to vy jste vyřadil jejich detektory pohybu!"
"Ovšem. Připadalo mi, že riskujete příliš."
"Takže vám musím poděkovat za to, že jsme ještě naživu. A zničení posledních raket je rovněž vaše dílo."
"Po tak skvělé bitvě, která se mi bez lichocení velice líbila a při níž jsem se hodně naučil, mi připadalo velice nespravedlivé, aby nějaká nešťastná náhoda způsobila váš konec."
"Jestliže jste měl technické možnosti, proč jste nezasáhl už dřív?"
"Skvěle jste manévrovali a já si říkal, že když jediná loď zničí šest křižníků, císařovna Swizu se nad tím zamyslí a pustí z hlavy zbytečný konflikt. Podobně jako vy, Marku, respektuji všechny druhy života a z válek jsem smutný. A proto chci teď vaši práci doplnit."
"Co navrhujete?"
Tor se odmlčel a pohroužil se do myšlenek. Ženy ani nehlesly, tak na ně jeho vyprávění zapůsobilo.
"Navštívíme císařovnu Swizu. Vím, Marku, že o tom musíte uvědomit své nadřízené. Můžete tuto informaci nahrát a odvysílat ji o několik hodin později?"
"Technicky to není problém. Ray se o to okamžitě postará. Ale co pak?"
"Poletíme mou lodí. A slibuji vám, že budeme zpátky, dřív než přiletí první pozemský křižník."
Mark se na Amandu ani nepodíval a ihned souhlasil.
"Jak to uděláme?"
"Přeletíme vaším výsadkovým modulem. Vejdeme se do něj všichni. Zatím nechte Neptun na oběžné dráze kolem čtvrté planety. Bude aspoň mimo dosah stíhaček z Lesbanu, i když nevěřím, že by se ještě o něco pokoušely. S sebou si nic neberte," doporučil ženám, které už se chystaly do svých kabin. "Všechno, co budete potřebovat, najdete na palubě mé lodi."
Zakrátko se všichni sešli v přechodové komoře a nastoupili do modulu. Když se odpoutali od Neptunu, Ray se zeptal: "Kterým směrem? Nikde žádnou loď nevidím."
"Kurz dvě stě deset. Za patnáct vteřin ji spatříte."
A skutečně. Před nimi se zhmotnil podivný hvězdolet. Byl mnohem větší než největší z pozemských bitevních lodí. Než se Mark stačil zadívat na detaily, otevřela se přechodová komora a vletěli do ní.
"Můžete si vystoupit," řekl Tor, "atmosféra se zde vyrovnává prakticky okamžitě."
Přivítal je podivný ovoid duhových barev, vysoký asi dva metry.

"Představuji vám A1," oznámil Tor. "Je to můj skutečný přítel." Všiml si Amandina údivu dodal: "Je mezi námi asi takový vztah jako mezi vámi a Rayem, Marku. Jen tak mimochodem, velice jsem obdivoval vašeho androida i jeho perfektní podobu s člověkem. Něco mě přitom napadlo, ale budu se nad tím muset ještě zamyslet. A teď račte za mnou do pilotní kabiny."
Byla to velká oválná místnost v centru lodi, plná obrazovek, ale nikde neviděli žádné knoflíky.
"Všechny příkazy se dávají mentálně," vysvětloval Tor. "Skutečným pánem lodi je vlastně Pso, můj elektronický mozek. Můžeme se domlouvat na značné vzdálenosti. Sledoval náš boj s amazonkami a na můj příkaz zničil ony rakety. Vy se s ním, Marku, můžete spojit."
Pozemšťan se schválně soustředil.
"Dobrý den, Marku, vítám tě na palubě. Pokud si budeš něco přát, obraťse na A1. Tor už nás požádal, abychom vyrobili tvou oblíbenou whisky."
Amanda se na něj zneklidněně dívala, ničemu nerozuměla a Markovi to přišlo k smíchu.
"Děkuju, Pso. Rád toho využiju."
Tor se posadil do velkého otočného křesla a nabídl místo i hostům.
"Kdy vletíme do subprostoru?" zajímal se Mark.
"Už v něm jsme," usmál se Tor. "Používám jiný princip než vy. Zapomněl jsem Rayovi říct, aby nahrál všechno, co vidí a slyší. Abyste měli co dát do hlášení generálu Khovovi. Když nebudete mít důkazy, budou vás považovat za šprýmaře."
Tor je provedl po celé lodi a A1 jim podal bohatý oběd.
Když po výtečném jídle vychutnávali aromatický alkohol, Tor náhle vstal. "Pso mě informoval, že se blížíme k cíli naší cesty. Až tady skončíte, zajděte za mnou do pilotní kabiny."
Osaměli.
"Co si o tom myslíš?" zeptal se Mark Raye.
"Tahle loď je technicky neskonale dokonalejší než naše. Bavil jsem se o tom s A1, je velice milý. Máme hodně společného. Dokonce mi poradil, jak si mám v případě potřeby upravit program."
Mark v poklidu dopil a potom se vypravil za Torem. Raxa a Amanda se odebraly do sanitárního bloku, a když se vrátily, jen zářily svěžestí a krásou.
"Tak tohle je Swiz," ukázal Tor na velkou namodralou kouli na trojrozměrné obrazovce. "Velice krásná planeta s oceány, horami, planinami a lesy. Škoda že její obyvatelky z ní udělaly peklo."
"Přesně tak!" ozvala se Amanda.
"Slyšel jsem," obrátil se k ní, "že pozemšťané nežili vždy tak mírumilovně jako dnes. Možná jsou takové výkyvy od vývoje civilizací neodmyslitelné."
Rozsvítila se další obrazovka a na ní se ukázala amazonka.
"Kdo jste a odkud voláte? Odpovězte, nebo vás sestřelíme!"
Tor se rozesmál. "Chovejte se logicky, proboha. Jak nás chcete sestřelit, když nás neodkážete lokalizovat?"
"Co chcete?" opakovala válečnice.
"Jenom si promluvit s vaší císařovnou."
Dívka jen vykulila oči. "Snad si nemyslíte, že se naše vznešená panovnice tak poníží, aby prohodila jediné slovo se zástupcem toho vašeho mizerného pohlaví? Maximálně přijme vaši bezpodmínečnou kapitulaci."
"Ale měla by si s námi promluvit," trval na svém Tor a všiml si, že amazonka ustavičně pošilhává doprava. "Nemá smysl, abyste se zlobila na obsluhu radaru. Radar vám funguje perfektně, ale zaměřit mě nemůže."
Pěkná hnědovláska se zamračila. "Nejste vy pozemšťané?"
"Ne, a to je vaše štěstí. Jistě víte, jak dopadla bitva o Lesban."
"Naše družky statečně bojovaly s početnějším protivníkem a podlehly. Způsobily mu však těžké ztráty."
"To je mi nádherná propaganda! Jenže neošálí nikoho. Jeden jediný pozemský člun zničil šest vašich křižníků. Ale už jsme ztratili dost času." Pokračoval přísnějším hlasem. "Jestli mi vaše císařovna do hodiny nezavolá, zničím vám všechny elektrárny. Rovněž jí poraďte, aby se podívala do tajných archivů na události před sto lety. Jako varování uvidíte za deset minut něco, co vás čeká v případě odmítnutí."
Přerušil rázně spojení a s úsměvem se obrátil na své přátele.

"Jakou demonstraci síly jim chceš předvést?" zeptala se Raxa.
Tor se podíval na nástěnné hodiny, potom ukázal na obrazovku se Swizem. Náhle se na různých místech ukázaly desítky červených obláčků, které se pomalu snášely dolů.
"Jsou přesně nad našimi elektrárnami," vydechla Raxa.
"Ano. Vystřelil jsem jen rakety s neškodným barvivem, které ale vydrží hodně dlouho. Celé měsíce."

"Zde je kompletní nahrávka mého hovoru s tím nestydatým samcem, vznešená císařovno."
Panovnice byla vysoké postavy, štíhlá, asi padesátiletá. V ebenových vlasech měla drobný diadém. Seděla u stolu se svými šesti rádkyněmi.
"Tvrdíš mi, že všechna naše detekční stanoviště jsou němá."
"Ani teleskopy, ani radary, ani infradetektory nereagovaly. Já to skutečně nechápu."
"Nemůže to být nějaký žert?" zeptala se jedna rádkyně.
"Nevěřím, že by si nějaký samec dovolil tak špatný žert," namítla statná plavovlasá Ryka, která velela swizské armádě. "Ten samec navíc ví o bitvě u Lesbanu. Jak dopadla, víme jenom my z posledních Galiných hlášení. Neměl nějaké další požadavky?"
"Slyšela jsi celý záznam. Nechápu jenom, co myslel těmi tajnými archivy."
"Poslala jsem tam Tawu," řekla císařovna. "Mám takový pocit, že jedna z mých předchůdkyň uzavřela kdysi jakousi dohodu s jedním podivným samcem. Výměnou nám pak umožnil dokončit výzkum s umělou dělohou."
Přiběhla Tawa. Byla rudá od hlavy k patě. Padla před císařovnou na kolena. "Výsosti, to je hrůza! Zasáhli naše elektrárny. Střely nezpůsobily žádnou škodu, ale všude je červená barva."
"Ten ničema nás chce zesměšnit," zaryčela Ryka. "Dám svým jednotkám rozkaz ke startu a přivedu ho v řetězech!"
"Nech toho," mírnila ji panovnice, když dočetla archivní spisy. "Nad slunce jasně nás varoval. Tvá protivzdušná obrana neodkáže zlikvidovat ani jeho nevinné střely. A stejně tak by to dopadlo, kdyby byly ostré. Jediným řešením je jednání."
"To radši zemřu, než abych se podřídila nějakému samci!" bouřila se Ryka.
"Jen klid," posmívala se jí císařovna. "Kdyby ho napadlo některou z nás znásilnit, pak určitě přijdeš na řadu až poslední." Potom udeřila pěstí do stolu a zjednala si klid. "A teď vážně. Jestliže nám zničí elektrárny, zastaví se veškerá výroba. Do čtrnácti dnů nastane kolaps. Začnou nepokoje. Budeme muset zavést pořádek a pak se k jeho radosti budeme rvát mezi sebou. Vyčerpáme se a on si klidně může diktovat podmínky. Rozumnější bude jednat teď, dokud se ještě nic nestalo. Navažte kontakt s tou lodí a dejte mi to sem."

Tor se přátelsky bavil se svými hosty. Zřejmě ho nadchla především pozemská literatura a hudba. Mark tentokrát nechal slovo Amandě, jež byla v těchto oblastech přece jen zběhlejší. Pso Tora upozornil, že se blíží spojení.
Potom se už Tor dlouze zadíval do tváře císařovně, která jeho pohled vydržela. Nakonec řekl: "Děkuji, že jste souhlasila s naším hovorem. Bylo ostatně už na čase. Jinak by Swiz byl za deset minut bez energie."
"Kdo jste, že mě vyzýváte na mé vlastní planetě?"
"Jsem týž muž, která vás v minulém století donutil opustit Xen, ale která vám současně umožnil další vývoj. Nedivte se, protože budu žít ještě několik století a pravidelně se budu přesvědčovat o tom, zda dodržujete dohodu, kterou uzavřeme."
"Co tedy chcete?"
"Do čtrnácti dnů opustíte Lesban a už se nebudete pokoušet kolonizovat žádnou další planetu."
"A co když odmítnu?"
"Nemáte jinou možnost. Nejenže budete bez energie, ale zničím vám i zemědělství. Dobře víte, že tak riskujete občanskou válku. A ještě jedno vám doporučím. Pozemšťané zatím neznají vaše souřadnice. Kdybyste se někde náhodou při kosmických letech setkali, pak bude rozumné uzavřít dohodu."
"A co když budou chtít nastolit samčí zákony?"

"To v žádném případě. Pozemšťané respektují veškeré místní zvyky a nikdy se nevměšují do vnitřních záležitostí těch, s nimiž jednají. Ani do záležitostí primitivů, protože nechtějí narušit jejich přirozený vývoj. A pokud se vašim mužům v otroctví líbí, pak je to jejich problém. Pokud chtějí rovnoprávnost, musí si ji vybojovat sami."
"To je vše?" podivila se panovnice. Překvapilo ji, že tak mocný protivník má tak skromné požadavky.
"Ještě jedno přání. Když už nebudete mít domorodé muže, nemá smysl bojovat v aréně. A mezi sebou přece bojovat nebudete. Své kvality můžete přece projevit i jinak."
Císařovna se na okamžik zamyslela. Raxa a pozemšťané napětím skoro nedýchali. Vteřiny míjely a jejich úzkost vzrůstala. Raxa si uvědomovala, že se teď jedná o bytí a nebytí jejích sester.
Nakonec se císařovna usmála. "Přijímám. Máte mé slovo. Chcete přistát a podepsat dohodu?"
"To je zcela zbytečné. Vaše slovo mi stačí. Nahrál jsem si je. Stačí, když naši domluvu postoupíte svým následovnicím. Blahopřeji vám k moudrému rozhodnutí a doufám, že už nebudu muset zasahovat."
Obrazovka zhasla a všichni teď mohli plně projevit svou radost. Tor neuvěřitelnou rychlostí roznášel nápoje.
"A je to," zabručel Tor. "Tvé družky jsou zachráněny, Raxo. Kdyby to nevyšlo, nevím, jestli bych našel tu odvahu a dal příkaz k palbě." Pevně se jí zahleděl do očí. "Blíží se chvíle, kdy se budeme muset rozloučit. Jestli chceš, A1 tě doprovodí na Swiz."
Oči se jí zalily slzami. "Za těch pár dní jsem si toho hodně uvědomila," začala váhavě. "Na Swizu bych se teď cítila skoro jako cizinka. Zbavila jsem se předsudků a vybočovala bych. Nemůžu zůstat s tebou?" Zapýřila se. "Mám pocit, že tě miluji."
Tor zesmutněl. "Už jednou žena tvého národa souhlasila, že bude se mnou sdílet můj osud. Myslím, že jsme byli padesát let šťastni. Jenže věda mých počítačů nedokázala zastavit její stárnutá a byl jsem svědkem toho, jak její život vyhasl."
Raxa mu položila ruku na rameno. "Každá lidská bytost spěje ke smrti. Totéž čeká i tebe. Je tu jen rozdílné časové měřítko. To by nám však nemělo bránit ve štěstí."
"Jestli si to skutečně přeješ," zabručel, "pak bych byl řád, kdybys zůstala."
V té chvíli Mark vystrčil Amandu z kabiny. "Pojďte. Mám pocit, že jsme tady zbyteční."
Tentokrát velvyslankyně neprotestovala.

17

Pozemšťané svého hostitele při zpátečním letu skoro neviděli. Tolik byl zaneprázdněn. O společnost se jim staral A1.
Konečně se loď vynořila poblíž Lesbanu. Teprve teď se Tor ukázal a s ním úplně jiná Raxa. To už dávno nebyla ona panovnice Lesbanu.
"Nechcete navštívit Zemi a setkat se s naší vládou?" navrhoval Mark.
Tor se usmál a zavrtěl hlavou. "Možná později. Radši cestuji inkognito. Oficiality mě nudí. Ale kdoví, třeba jednoho dne zazvoníme u vašich dveří."
"Ale nečekejte sto let, protože bychom vám už neotevřeli my," poznamenala Amanda.
"Vy určitě ne," odvětili laškovně Tor, "ale Mark by nás mohl překvapit. "Říká se přece, že cestováním člověk mládne. Proč by tedy cesty nemohly zachovat mládí?"
Mark se trochu zachvěl. Tor se zmínil o něčem, nad čím často přemýšlel. Od té doby, co se setkal s mladou, ale ve skutečnosti dvousetletou prezidentkou planety Marala, Ray tvrdil, že vůbec nestárne. Ale to se uvidí až časem...
"Co budete dělat teď?" zajímala se Amanda.
"Chci ukázat Raxe různé krásné planety," odpověděl Tor.
"Bude se nám po vás stýskat," řekl Mark.
"Nám taky. Bylo mi s vámi dobře a díky vám jsou mi pozemšťané sympatičtí."
Sáhla do kapsy a vytáhl jemně vypracovanou sošku. Podal ji Amandě. "Dělali ji moji předkové. Vezměte si ji, prosím."
"Je úžasná!" nadchla se Amanda. "Dám si ji do salonu."
Markovi věnoval drobný krystal. "Jednoho dne se vám bude možná hodit. Stačí usilovně myslet na to, co si přejete. A teď sbohem, příteli."

Tor s Raxou vyšli z přechodové komory a pozemšťané si nasedli do modulu.
"Nechápala jsem tu narážku ohledně cestování," vyzvídala Amanda.
"Podle mě to byl nějaký vtip."
Naštěstí je přerušilo přistání modulu. Mark okamžitě zamířil do pilotní kabiny. Chtěl podat hlášení jako první. Podíval se na hodiny a uklidnil se. V New Yorku bylo teprve pět odpoledne.
Když dokončil zprávu o kosmické bitvě a o své bleskové cestě na Swiz, dodal: "To je všechno, pane generále. Tor odletěl a zřejmě se s ním už nikdy nesetkáme. Musím ještě podotknout, že tak dokonalou loď jsem ještě neviděl. Navíc se nedá zjistit žádnými známými prostředky. Amazonky se o tom ke své škodě přesvědčily."
Khov, kterého jen tak něco nepřekvapilo, se tentokrát neubránil údivu. "To je ta nejnepravděpodobnější historka, jakou mi kdo vyprávěl. Kdyby to byl někdo jiný, tak ho pošlu za psychiatrem. Ale když to potvrzuje i slečna Lindtová, musím vám věřit. Ať mi Ray urychleně pošle záznam. Budu ho potřebovat, abych přesvědčil prezidenta. Zároveň řeknu vojákům, aby odvolali eskadru. Nemá smysl plýtvat penězi daňových poplatníků na zbytečné cesty. To pěkně naštve admirála Van Crusse, už si myslel, že svede vítěznou bitvu. Zatím zůstaňte, kde jste, a počkejte na policejní křižník."
Na Rayovu telepatickou žádost se Mark ještě zeptal: "Mohl byste velitele lodi požádat, aby nám doplnil zásoby? Policajti jsou vždycky lakomí a bez souhlasu nadřízených mi nikdy nic nedají. Máme už málo energie na návrat. Nezapomeňte jim připomenout, že by bylo trestuhodné ohrozit život velvyslankyně."
Khovovi se pobaveně zablýsklo v očích. "To je mi nápad! Vyúčtujeme to pak Ministerstvu galaktických vztahů! Hlavně se moc nevytahujte, jak jste porazili těch šest lodí. Admirál Van Cruss je schopen vyžádat si vás do galaktické eskadry."
"To mi nehrozí, pane generále. Bál jsem se jako malý kluk a o všechno se postaral Ray. Takové mračno raket se na Neptun ještě nikdy neřítilo."
"Nebuďte zase tak skromný. Docela se mi líbí, když moji agenti občas ukážou vojákům, že za něco stojí. Ale už dost. Musím ještě přesvědčit prezidenta a to nebude nijak snadné."
Když spojení skončilo, Mark se obrátil k Amandě. "Teď podejte hlášení vy. Uvidíme, jestli jsou diplomati stejně skeptičtí jako vojáci."
"O tom nepochybujte, kapitáne," odtušila suše. "Vyžaduji kopii Rayových záznamů. Nezapomeňte, že byl k dispozici nám!"
Mark neměl chuť se hádat, a tak souhlasil. Ponechal Amandu u videorádia a zašel si do koupelny. Začínala na něj padat únava. Blaženě se ponořil do revitalizační lázně.
Za hodinu se svěží vrátil do pilotní kabiny, kterou už Amanda opustila. Posadil se do křesla vedle Raye a natáhl si nohy. Než si dopřál siestu, ještě se zeptal, jestli je všechno v pořádku. Ray dlouho neodpovídal a Mark se ho musel zeptat znovu.
"Promiň, Marku, ale zapovídal jsem se s Laurou. Je tak milá..."
"Jen se nezamiluj," smál se Mark. "Věř zkušenému. Jsou s tím jenom trable."
"Ale i výhody a potěšení," podotkl Ray.
Mark se zamyslel, jestli Ray skutečně může cítit něco jako lásku. Z myšlenek ho však vytrhlo zvonění. Nedaleko nich se ze subprostoru vynořila loď. Krátce nato se rozsvítila obrazovka.
"Rád vás vidím, plukovníku Parkere," pozdravil Mark.
Parker byl vysoký, přísně se tvářící muž, vysušený jako treska. Mark se s ním setkal už několikrát, často ve velmi složitých situacích. Ne vždy si byli po chuti. Navzdory všemu se k sobě vždy chovali s chladnou zdvořilostí.
"Válka patrně skončila, že?" Tentokrát si Parker odpustil veškeré zdvořilosti. "Nikde nevidím jinou loď než vaši. Kde jsou ty zatracený ženský?"
"Nikde," odvětil Mark. "Ale dávejte si pozor. Vystřelilo se hodně raket a ty se ještě potulují někde tady kolem a hledají cíl. Slunce si je přitáhne až za několik týdnů."
Parker sledoval údaje na svém počítači. Mark s požitkem sledoval, jak plukovník kulí oči.
"Podle těch trosek kolem bych řekl, že to byla dost urputná bitva. Když jsem dostal zprávu ze Země, moc jsem jí nevěřil, ale teď vidím že je to skutečně pravda."
"Měl jsem zatracenou kliku."

"Neřekl bych," opáčil Parker. "Konec legrace. Co potřebujete? Bylo mi řečeno, že mám vznešenému bojovníkovi posloužit jako zásobovatel."
"Došly mi fantomy, mám už jen dvě střely a minimum energie."
"Nač potřebujete takovou výzbroj?" divil se plukovník.
"Při svém štěstí jsem schopen narazit při zpáteční cestě na bandu pirátů."
Parker jen pokrčil rameny. "V tom případě nemáte naději," řekl nikoli nelogicky.
"Kdoví?" namítl Mark. "Zapomínáte, že jsem s nimi bojoval dva roky, když jsem byl u 1. Eskadry, a ti hoši mě naučili víc, než bych poznal za deset let v generálním štábu."
Plukovník sevřel rty. "Přiblížím se k vám. Otevřete přechodovou komoru. Vyšlu dopravní moduly."

Parker se bavil s Amandou v salonu, když vešel astronaut v černé uniformě a oznámil: "Náklad je vyložen, pane plukovníku."
"Skvělé Tede, vraťte se do transportéru."
Pak se Parker otočil k Markovi a naprosto vážně řekl: "Když vás admirál Neuman naposled použil, tak jste rozvrtal celou Venusii a já měl co dělat, abych tam nastolil pořádek. Teď vám svěřili pokojnou diplomatickou misi a vy z toho rozpoutáte meziplanetární konflikt. Říkám si, jestli by pro Unii nebylo výhodnější poslat vás do předčasného důchodu."
Tvářil se však lišácky, určitě to nemyslel vážně. Když nastupoval do modulu, ještě dodal: "Na něco jsem zapomněl, kapitáne. Admirál Neuman mi nakázal, abych vám blahopřál. Mám takový pocit, že vás přijme i prezident. Takže se mějte, a bravo!"
18
Neptun byl už dvacet hodin na zpáteční cestě. Mark vešel do salonu, kde se právě zdržovala Amanda.
"Kapitáne, měl byste něco udělat se svým vkusem. Váš výběr filmů je nuda."
"To je mi líto," odpověděl Mark, "jenže zpravidla nemám čas se na ně dívat. A pak, nějaké ty intelektuální filmy nedokážu vůbec pochopit."
"Váš úkol končí," začala váhavě Amanda, "a tak byste mi mohl věnovat pár chvil. Když mi nabídnete trochu whisky, neodmítnu. Slibuji vám, že až se vrátíme na Zemi, tak vám pošlu celý karton. Uvědomuji si, že i díky tomuto nápoji jsme si získali Torovu přízeň. Zdálo se mi, že mu chutná, takže pokud někdy dostane cirhózu, máte ho na svědomí."
Mark vytáhl láhev whisky a nalil jí. Velvyslankyně se už zotavila a vypadala skvěle. Oblékla si elegantní cestovní kostým, který jen zdůrazňoval její ladné tvary.
"Moje diplomatická mise," pokračovala, když se napila, "zkrachovala. Bylo to naprosté fiasko. V kariéře mi to nijak neposlouží. Chvílemi si říká, jestli to ministr tak trochu nepředpokládal už z hlášení o prvním styku. Prezidentův dopis, který jste měl u sebe, to jen dokazuje."
"Bylo to projevení nedůvěry, nikoli vám, ale jim. Poslali nás, abychom oťukali situaci. Proto vám zřejmě nedali silnější doprovod. Kdybychom před amazonkami předváděli svou moc, uchýlily by se k chytristikám, ale když viděly, že jsem slabí, rychle odhodily masku. Země tak získala spoustu času."
"Mám takový pocit, že ze mě udělali kozu přivázanou ke kolíku, která má přilákat tygra."
"Hlavní ale je, že si tygr vylámal zuby, ne?"
"Ve nejste příliš ctižádostivý, co? Připomenu však vládě, co vám dluží. Otec vás bude dekorovat. Co byste řekl řádu Za planetární zásluhy?"
Udiveně se na ni podíval. "Mám takový pocit, že jsem tenhle metál už dostal. Senátor Cartney tenkrát moc naléhal, abych ho přijal."
Amanda krátce zaváhala. "V tom případě se táta pokusí sehnat vám kříž rytíře Galaktického řádu."
"Dal mi ho loni prezident," odvětil znuděně Mark. "Taková intimní ceremonie, ještě tam byl Khov a Neuman."
Slečna Lindtová byla už na pokraji zoufalství. "A co důstojník Galaktického řádu?"
"Máte prostě smůlu, slečno Lindtová," rozesmál se Stone. "Dali mi ho před dvěma měsíci, sice posmrtně, ale dali."
"S vámi je to opravdu zoufalé," rozčilila se Amanda. "Proč ty řády nenosíte jako všichni ostatní?"
"Necítím potřebu vystavovat je na odiv jako nějaký veterán. Na to budu mít vždycky čas v důchodu.

Pokud vás to zajímá, tak jsem dostal i nejvyšší řád planety Maraly, dále jsem Kníže ryžský a o ostatních menších řádech už ani nemluvím. Je mi to ale jedno a nejkrásnější vzpomínky mám na přátelství, která jsem při svých cestách navázal."
"Není vám líto, že jste tam musel zanechat tu roztomilou divošku?"
"Nepříjemnou stránkou mé práce je, že se musím vracet. Doufám, že její otec získá nazpátek hrad, až odejdou amazonky."
"A proč si myslíte, že skutečně odejdou?"
"Pochybuju, že by Tora neposlechly. A navíc tam zůstane Parker, aby se ujistil o jejich odletu."
"Ale že byste se s ní rád rozloučil?" nedala si Amanda pokoj.
"Jistě, ale na náhlé odlety jsem si už zvykl. Ale nezapomínám, že jí vděčíme za život. Nebýt té tajné chodby, těžko bychom se k vám dostali."
"Mezi vaším útěkem a mým vysvobozením měly válečnice sto příležitostí prořízнout mi hrdlo."
"Nerad snižuju vaše hrdinství, ale nic vám nehrozilo. Laura nás pravidelně informovala o situaci."
"To není pravda!" protestovala Amanda. "Její vysílač je naladěn pouze na mě."
Mark si nalil. "Zapomínáte, že je to starý model a že má ještě mentální vysílač."
"Ale ten nikdy nefungoval."
"Spíš jste s ním neuměla zacházet."
Kapitán na okamžik zavřel oči. Za necelou minutu se ukázala Laura.
"Volal jste mě, Marku?"
"Řekneš své paní, co jsem ti říkal?"
"Ptal jste se mě, jestli se shodnu s Rayem," odpověděla androidka trochu stydlivě.
Amanda jen zařvala vzteky a popadla Lauru za paži. "Proč jsi mi o tom nic neřekla? Proč jsi mi neřekla, že můžeš komunikovat s Markem?"
"Jednak jste se mě neptala, jednak mi to Ray zakázal. Snažila jsem se vás uklidňovat, ale vy jste na mě nikdy nedala."
"Takže jsi poslouchala cizí lidi," zabručela Amanda.
"Rayův požadavek byl logický. Obával se, že se před amazonkami prozradíte, což by jen komplikovalo naši záchranu."
"Počkej na mě v mé kabině. Vyřídíme si to později," pravila Amanda stroze.
"Radši půjdu za Rayem. Je tak milý," odvážila se oponovat Laura.
Odešla a Mark se rozesmál. "Škoda že jste nezůstala s těmi amazonkami. Ty měly aspoň ponětí o autoritě."
"Jakmile se vrátíme na Zemi," řekla Amanda pomstychtivě, "požádám techniky o hloubkovou kontrolu Raye. Má porouchaný přijímač, protože mi neodpovídal, jak bylo jeho povinností. Navíc zjišťuji, že byl podivuhodně iniciativní, což svědčí o tom, že s ním není něco v pořádku."
Pokud se domnívala, že kapitán bude protestovat, byla zklamaná. Mark jen lehce potřásl hlavou a klidně odpověděl: "To neuděláte."
"A kdo mi v tom zabrání? Snad ne vy?"
"Neuděláte to ze dvou důvodů. Zaprvé Ray není majetkem Služby, ale patří mně."
"To jsem netušila," posmívala se, "že kapitánský žold stačí na tak nákladnou techniku."
"Darovala mi ho jedna půvabná žena. Její dar jsem přijal, protože jsem věděl, že ji finančně neohrozí. Slečna Swensonová je totiž i majitelkou firmy, která je vyrábí."
Amanda se prudce zvedla. "Vy znáte nejbohatší ženu Galaxie?"
"Velice dobře. Můžu vás představit, pokud chcete. Uvidíte, že je to velice prostá a příjemná žena. K lidem, kteří jsou jí sympatičtí. Pořád mě přesvědčuje, abych se stal ředitelem některé z jejích společností."
Amanda se srdečně rozesmála. "Milost! Vzdávám se. Ale prosím jen o jedno vysvětlení. Máte řádů, že by každý diplomat zezelenal závistí, drží nad vámi ruku vlivný senátor a stýkáte se s nejbohatší ženou světa. Tak proč jste pořád jenom kapitán?"
"Mám svou práci rád, proto. Ani za nic bych ji neopustil."
"Asi vám rozumím," zašeptala po chvíli a vychytrale dodala: "Zapomněl jste však ještě na jeden důvod,

proč bych nedala Raye zkontrolovat."
"Ten je velice delikátní," vysvětloval Mark. "Kdyby se mu pořádně podívali do paměti, našli by tam scénku, která by je velice pobavila. Ta Zala musela být skutečně skvělá..."
Amanda zrudla a zděšeně vykřikla: "To není možné! To nenahrál."
"Bohužel ano. Androidi nejsou od toho, aby mysleli, ale aby prováděli příkazy. Říkal jsem si, jestli bych z toho neměl udělat film. Kolegům ze služby by se to určitě líbilo."
"Slyšela jsem, že Ray své záznamy někdy cenzuruje..."
"To jsou jenom pomluvy. I když... výjimečně... na nich něco může být."
Vstala a stydlivě se na něj usmála. "A co by měla udělat nešťastná dívka, která by chtěla ten záznam zpět?"
Mark se zadumal. Potom rovněž vstal. "Asi by měla dokázat, že její výlet na ostrov Lesbos byl jen náhoda, pouhá zvědavost."
"A pak?" zeptala se s podivným úsměvem a oči se jí zaleskly.
"Myslím, že to si nejlépe řekneme u mě v kabině," zazubil se Mark a uchopil ji za ruku.